

Hương Bông Tuyết (The Scent Of Snow)

Contents

Hương Bông Tuyết (The Scent Of Snow)	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	6
3. Chương 3	10
4. Chương 4	15
5. Chương 5	19
6. Chương 6	23
7. Chương 7	27
8. Chương 8	31
9. Chương 9	35
10. Chương 10	39

Hương Bông Tuyết (The Scent Of Snow)

Giới thiệu

Chuyển Ngữ: Tuyết Băng – TPTrở về Cornucopia, nơi có ngôi nhà anh đã mua và định chuyển đến s

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/huong-bong-tuyet-the-scent-of-snow>

1. Chương 1

Cornucopia, Washington

Tháng 12, 1892

Những vòng xoắn của sương tuyết ngổ nghĩnh xò ra như hình cánh quạt. Chúng mỏng manh và óng ánh như bạc, như thể trang trí trên những khung cửa sổ của ngôi nhà nông trại vào buổi sáng hôm ấy khi Rebecca

thấp sáng cây đèn lồng bên cạnh giường. Cô ngồi dậy và nhanh chóng khoác lên mình một chiếc áo choàng và mang vào đôi dép dùng mang trong nhà.

Vì văn phòng quá ư là lạnh để làm vệ sinh buổi sáng, cô cầm lấy cây đèn và một chiếc áo dài bằng vải hoa mà cô định mặc cho ngày hôm ấy, và vội vàng đi xuống chiếc cầu thang vừa dốc, vừa chật hẹp dẫn đến tầng một.

Khi đến nhà bếp, một cái bếp thật rộng lớn cùng với nhiều giá kệ và tủ búp phê, cô đặt chiếc đèn lồng ở giữa cái bàn bằng gỗ sồi đã bị nhiều vết tì. Cô treo chiếc áo lên phía sau một chiếc ghế và lấy một nhúm củi đóm để nhóm lửa từ cái hộp bằng gỗ bên cạnh cái lò. Khi đồng than đã hồng, ngọn lửa rực sáng xung quanh những mảnh gỗ thông đen và khô cằn, Rebecca mỉm cười và nhắc cái nắp của bể chứa nước ở một bên của “Nữ Hoàng Bếp” tối tăm, to lớn.

Nước bên trong đã âm ỉ, thật hoàn hảo cho việc làm vệ sinh buổi sáng.

Sau khi làm vệ sinh ban sáng xong xuôi, Rebecca bỏ thêm củi vào lò, liền sau đó nhanh chóng thay chiếc áo ngủ của cô và mặc vào chiếc áo hoa, một trong ba chiếc áo cô ấy sở hữu. Cô sưởi ấm những ngón chân trần của mình trước lò trong lúc tháo bím tóc có màu hạt dẻ, dài đến tận thắt lưng. Cô chải cho nó thật hoàn hảo và rồi thật khéo léo, cô thắt mở tóc trở lại thành một bím tóc dày như thường lệ. Một khi đã làm xong việc ấy, Rebecca mang vào vớ và một đôi giày thật ấm. Cô đi ra phía sau bậc thang và hắt đi mở nước trong chậu rửa ra ngoài sân đang được phủ đầy tuyết.

Cô đem đồ ngủ của mình trở lại lên phòng cô ở tầng trên trong khi nước dùng để nấu cháo ngô đang được đun nóng trên lò. Cô thu dọn lại giường của mình - hoặc ít ra, cô đã bắt đầu khẳng định nó là của mình - và gõ nhẹ lên cửa của hai đứa trẻ sinh đôi lúc cô đi ngang qua hành lang.

- Annabelle, Susan - Cô gọi như cô vẫn gọi vào mỗi buổi sáng. - Đã là một ngày mới rồi.

Hai đứa em gái 10 tuổi, cùng cha khác mẹ của cô, rên rỉ um sùm đến nỗi cô nghe thấy chúng từ tận ngoài hành lang, và điều đó cũng là một phần của thói quen hàng ngày.

Một nụ cười nở trên môi Rebecca khi cô đang trên đường đi xuống cầu thang. Annabelle và Susan hãy còn nhỏ nên cũng dễ dàng tha thứ cho sự thiếu hiểu biết của chúng nó. Chắc còn lâu lắm chúng nó mới hoàn toàn hiểu được là chúng nó may mắn như thế nào khi được ở trong một ngôi nhà nông trại thật vững chắc với thật nhiều thức ăn để ăn, quần áo ấm để mặc, và cơ hội cho việc học hành.

Nụ cười của Rebecca tan biến khi cô đã đến nhà bếp và bắt đầu chuẩn bị cho bữa ăn sáng. Khi bình minh đã trải ngang qua bầu trời, những hình trang trí của sương tuyết đang nằm trên các khung cửa sổ đã được thay đổi và chuyển dần thành những màu hồng và màu mơ thật rực rỡ, một cảm giác bất an đã làm cho cô bồn chồn không yên. Đã hơn hai năm vừa qua, cô đã tạo một nơi trú thân cho bản thân cô và hai trẻ sinh đôi. Nơi đó chính là trên mảnh đất ngay phía ngoài thị xã nhỏ của Cornucopia, ở tiểu bang Washington - xứ sở của lúa mì. Họ là một phần tử đã được cộng đồng nơi đây chấp nhận - một gia đình, ba người của họ. Và bằng cách may mắn, thêm vào thỉnh thoảng cho người ngủ trọ phòng, như thế này Rebecca đã xoay sở qua ngày với một cách kiếm sống hoàn toàn lương thiện.

Cô để ba miếng bánh mì thật to vào trong lò để nướng và sau đó đập vỡ ba cái trứng màu nâu vào trong một cái nồi nước sôi. Annabelle ồn ào khi vào nhà bếp, nhảy lò cò một chân trong khi con bé cố gắng mang chiếc giày vào chân ngược lại. Mái tóc rực rỡ màu vàng mật ong của con bé đã bị rối bù vì giấc ngủ, và chiếc áo dài bằng len của con bé đã bị cài nhầm cúc áo. Susan - đứa duyên dáng hơn trong cặp song sinh - đi lướt vào trong phòng, ăn mặc chỉnh tề và đúng đắn. Tóc của con bé đã được chải và buộc lên một cách khéo léo bằng một sợi ruy băng.

Con bé trao Rebecca một cái nhìn đau khổ và bắt đầu đi dọn bàn ăn. Trong khi đó Annabelle vẫn còn vật lộn và lăm bằm trong chiếc áo choàng của nó.

- Đối với một công việc nhỏ nhặt như là cho vài con con gà ăn mà cũng cuống quýt cả lên. - Susan nhận xét.

Annabelle trừng mắt nhìn người chị em song sinh của mình:

- Để rồi xem ngày mai ai sẽ cuống quýt lên nhé cô “thục nữ”, khi mà đến phiên “cô” phải đối diện với những con chim quái gở ấy.

- Hãy đi rửa tay và ăn sáng trước đi, Annabelle. - Rebecca dịu dàng can thiệp. - Chị không muốn em đi học trễ đâu đấy.

Vài phút sau, cả ba người họ đã ngồi xuống ăn. Trời đã hừng sáng nhưng vẫn còn chống chọi với bóng tối, và ánh sáng của những cây đèn lồng được xài bằng dầu lửa đang lung linh, làm cho căn bếp đang ấm càng thêm ấm cúng.

- Mary Alice Holton sẽ được một con búp bê vào Noel. - Susan tuyên bố. - Anh trai của nó gởi về từ San Francisco lận đó. Anh ấy làm việc trên bến tàu.

Rebecca cảm thấy đau nhói. Cô đã cố gắng xoay sở để cho hai đứa em gái của mình có thức ăn, chỗ ở, và một tình yêu thương thật vĩ đại từ lúc người cha không nên thân của cô đã bỏ tụi nó trước cửa nhà cô lúc còn ở Chicago - gần ba năm trước, khi bản thân cô cũng chỉ mới tròn mười chín tuổi. Tuy vậy, những món đồ đắt tiền như là những con búp bê được trưng bày bán ngoài tiệm thì thật là ngoài khả năng của cô.

Annabelle, đứa ít cầu kỳ hơn trong hai chị em song sinh, nhăn mặt.

- Mary Alice Holton là con nhỏ hay vòi vĩnh, không ngoan. Có lẽ anh trai của nó gởi con búp bê đó cho nó thôi than van và để cho ba má nó một chút bình yên.

Mặc dù cô mỉm cười với sự quan sát này, Rebecca cảm thấy có cục nghẹn dày đặc ngay cổ họng mình. Những điều trái ngược mà Annabelle vừa nói, và dù cho sự thật nó thừa nhận lúc nào mình cũng là một đứa con gái tinh nghịch như con trai, thì Rebecca vẫn thừa hiểu con bé cũng rất mong muốn có một con búp bê thật xinh xắn khác gì Susan.

- Giá của nó đến hai đô lận! - Susan nói tiếp, phớt lờ lời bình luận của người chị em song sinh. - Mất của nó bằng thủy tinh, đầu của nó bằng sứ, và tóc thì y như tóc thật. Mary Alice đặt tên cho nó là Jeanette.

Annabelle thở dài một cách khó chịu:

- Nếu như đã nói con búp bê này là một món quà dành cho Noel, vậy thì tại sao Mary Alice lại biết nó nhìn như thế nào chứ? Chỉ mới là tuần tiên của tháng mười hai thôi mà.

- Dĩ nhiên là nó nhìn lén rồi. - Susan trả lời cao vút.

- Thôi nào, nhanh lên. - Rebecca nói với một giọng thật mát mẻ. Cô đứng dậy từ ghế ngồi và với tay lấy cái tô trống, muỗng nĩa, và cái đĩa ban nãy đã đựng bánh mì và trứng. - Mấy đứa sẽ đi học trễ cho mà xem. Và này, Annabelle, đừng cả gan quên rằng mình còn phải cho những con gà ấy ăn đấy nhé.

Annabelle và Susan nhìn nhau - mặc dù chúng hay âm ỉ với nhau, cặp song sinh này có thể truyền thông tin cho nhau một cách huyền bí mà không cần dùng đến một lời nào khi chúng nó muốn - và rồi bưng tô và đĩa của chúng đi theo sau lưng Rebecca để bỏ xuống cái chậu rửa bát bằng sắt. Chẳng mấy chốc, chúng đã được bao bọc lại trong áo choàng và giày ống, mũ len và khăn choàng cổ, cùng với sách vở học và hai cái hộp bằng thiếc đựng đồ ăn trưa trong tay.

Rebecca nhìn theo từ ngưỡng cửa đằng sau trong lúc chúng nó lê từng bước thật mệt nhọc trên lớp bông tuyết thật dày để đi đến chuồng gà. Ánh mặt trời soi sáng xung quanh hai con bé. Susan ngoan ngoãn cầm đồ của Annabelle trong lúc người chị em của nó chấp hành nhiệm vụ cho những con gà đang kêu quác quác kia ăn.

Nhà trường chỉ nằm ở cuối đường và quẹt sang chỗ rẽ - từ lò sưởi - được đốt bằng gỗ - của nhà trường, làn khói xám đang cuộn vào tương phản với màu xám bồ câu của bầu trời - nhưng Rebecca vẫn để mắt trông theo bọn nhỏ cho đến khi chúng khuất khỏi tầm nhìn.

Một cảm giác thật lạ lùng, có chút lo sợ, cứ dai dẳng mãi trong cô khi cô bắt đầu làm những công việc buổi sáng như là dọn dẹp nhà bếp cho ngăn nắp, và chế củi thêm để dành nhúm lửa. Có một lý do nào đó mà cô không thể giải thích được, cô cứ nhìn chăm chăm tứ tung về hướng con đường đã được phủ đầy tuyết.

Mình còn công việc phải làm, cô ấy tự nhủ với bản thân và cố gắng bỏ qua trạng thái bồn chồn của mình khi cô trải tấm vải nhung tươi thắm dành để may áo dài Noel cho cô Ginny Dylan lên trên bàn. Những mẫu vẽ đều chính tay cô làm lấy. Dùng một trang hình đã được xé từ một quyển sách về thời trang để làm hướng dẫn, cô đã dành hết thời gian của một buổi chiều và một phần của buổi tối cho công việc này. Mặc

dù cô đã cẩn thận kiểm tra những mảnh vải so với kích thước của Ginny, Rebecca vẫn phải xem xét kỹ từng mảnh vải một lần nữa trước khi ghim chúng nó vào trị ví. Tầm vải nhung rất đắt tiền, còn cô thì không có khả năng để tạo một sai lầm nào cả.

Ánh nắng mỗi lúc một sáng hơn khi buổi sáng đã qua, và những hình ảnh bằng sương tuyết từ các ô vuông cửa sổ cũng đã tan chảy. Mặc cho sự tập trung của cô đang dần vào công việc trên tay, Rebecca vẫn cảm thấy chập chờn lo sợ. Có một khắc cô đã phải choàng kín người bằng chiếc áo choàng đã cũ của mình, và đi xuống con đường mòn ra đến tận lề của con đường lớn để nhìn chăm chú thật lâu về cả hai hướng.

Khi cô trở về nhà và trở lại với công việc may vá của mình, cô có vẻ nhẹ nhõm rằng khi này đã không có ai gần đó để chứng kiến cho hành động vừa rồi của cô và cần một lời giải thích.

Lucas Kiley mua chiếc xe ngựa của anh ở Spokane trong vòng một tiếng đồng hồ khi anh bước xuống chiếc xe lửa miền Tây. Vậy mà anh đã chờ chứ không mua sắm những vật dụng mà anh cần đến. Bởi vì bắt đầu từ đây trở đi, Cornucopia sẽ là nơi cư ngụ của anh nên anh nghĩ rằng tốt hơn hết là anh nên tiếp xúc với các con buôn gần nhà càng nhiều càng tốt trong công việc mua bán.

Anh đã cảm thấy ớn lạnh đến tận xương tủy khi cuối cùng anh cũng đã tới cái thành phố mà anh đã nghĩ đến thật nhiều - trong những năm dài còn trong xí nghiệp ở Chicago và rồi sau này, trong lúc anh phục hồi sức khỏe từ vụ tai nạn - nhưng một chút kỷ niệm cũng làm cho trái tim anh nao nức.

Lucas nhìn thật lâu chung quanh anh, ghi nhớ từ những chi tiết của cái thành phố nhỏ mà từ đây sẽ là quê hương của anh. Chính Chúa cũng biết, nơi đây chẳng có gì nhiều - chỉ có một cửa hàng bách hóa, một ngân hàng, một nhà thờ, một chuồng nuôi gia súc, và một, hai quán rượu nằm san sát bên nhau trên đồng cỏ. Một vài căn nhà nhỏ nhưng vững trãi nằm ở bên hông của những tòa nhà trên con lộ chính, nhưng vì trời lạnh, nên chẳng có ai ra vào, ngoại trừ một con chó vàng gầy gò.

Anh thả lỏng giấy cương trên mình hai con ngựa màu hồng kéo xe thật to lớn và một chân đặt lên bàn đạp thẳng để thắng xe lại, anh dành một giây để nhìn thoáng qua phía Green Grizzly Beer và Pool Parlor (tên của một tiệm rượu - uống bia và thực bì da). Đã là buổi xế chiều, đúng thật là lúc thích hợp để uống một ly rượu ứt-ky để làm tan đi những cây gai bằng đá trong huyết quản của anh. Nhưng mà anh đang cần từng xu của số tiền anh tiết kiệm được để dự trữ nông trại và lều chứa củi của anh, và chống chọi sống qua mùa Đông này.

Thay vào đó, Lucas bước vào cửa hàng bách hóa. Anh cảm thấy khỏe hơn vì luồng hơi ấm từ cái lò sưởi tròn, to lớn đang đứng ở trung tâm của mọi thứ. Có hai người đàn ông lớn tuổi ngồi với bàn chân của họ đang được sưởi ấm trên những que củi cháy vàng. Một người đàn bà đẹp, tóc màu đen sậm, với một vẻ thanh nhã, lịch sự đã lướt ra từ phía sau quầy hàng. Bà ta chắc độ bốn mươi mấy, Lucas suy đoán.

- Cậu là người lạ ở đây. - Người đàn bà quan sát một cách thân mật, đôi mắt hiểu biết của bà chứa đầy sự thân thiện và vui vẻ. Bà ta chìa một tay ra, cứ sẵn sàng giống như một người đàn ông có thể làm, và Lucas thích bà ấy ngay lập tức.

- Tên của tôi là Mary Daniels, và tôi chăm sóc cửa tiệm này.

Anh bắt tay bà ta.

- Rất vui khi được quen biết bà, bà Daniels. Tôi là Lucas Kiley và...

- Lucas Kiley! - Bà chủ tiệm ngắt lời, tươi cười thật rạng rỡ. Sự vô lễ nhỏ nhặt ấy xem dường như là một sự tao nhã thốt ra từ bà ấy. - Phải thế chứ, cũng đã đến lúc cậu đưa cái bản mặt của cậu đến Cornucopia! Cái gia đình bé nhỏ dễ thương của cậu đã chống chọi trong sự vắng mặt của cậu cũng khá lâu rồi đấy!

Một cơn gió tưởng chừng như lùa vào buồng phổi của Lucas, giống như cái lần ở Chicago, khi anh vướng phải một cuộc ẩu đả và nhận một cú đấm thật mạnh ngay bụng. Một gia đình bé nhỏ dễ thương ư? Anh nghĩ ngợi một cách ngớ ngẩn. Trong phút chốc, anh suýt chút đã tin rằng mình đã kết hôn ở một thời điểm nào đó và rồi quên hẳn cả người đàn bà và lễ cưới. Nhưng sau khi anh lấy lại bình tĩnh sau cú sốc, vừa đủ để bắt đầu:

- Nhưng mà tôi không...

- Cô ấy cứ như là một người chiến binh, cô Rebecca ấy. - Bà Daniels lại xen vào. Bà đứng với hai tay đặt trên cái eo thon thả của mình, ngược lên và nhìn vào Lucas với đôi mắt thật sáng. - Vì sao ư, vì cô ấy đã đem cái chỗ tồi tàn đó và biến cho nó thành một cái gì đó, chỉ một thân một mình cô ấy. Cậu ấy phải hãnh diện vì cô ấy, cậu Kiley ạ.

Lucas đành nuốt hết những sự phản đối xa hơn. Anh vừa mệt mỏi, đói bụng, lại vừa bối rối, và ngay từ lúc anh sống ở nhà trọ của bà Ella Readma ở Chicago vài năm về trước, thì cái tên “Rebecca” này đã mang đến cho anh một ấn tượng thật là mạnh mẽ mỗi khi nó được nhắc đến trong cuộc trò chuyện.

Rõ ràng là cái vấn đề “vợ” này là một sự hiểu lầm. Lucas là một người đàn ông nề nếp đầu ra đó. Anh không bóc đồng hoặc có những mối quan hệ hay tiếp xúc bừa bãi. Anh sẽ làm sáng tỏ vấn đề này sớm thôi.

Anh mua đầy một xe toàn là hàng tạp hóa và thực phẩm phụ - đa số là lương khô như đường và bột, đậu và cà phê - và hướng ra ngoài trong cái lạnh dữ dội của một buổi chiều đầu mùa Đông để về cái nông trại mà anh đã mua. Mặc dù chưa thấy nó tận mắt, nhưng nó đã được hoàn toàn trang bị với những đồ đạc trong nhà, chỉ vài tháng trước khi vụ tai nạn ở xí nghiệp đã giữ anh lại một thời gian thật lâu. Anh không cần phải nhìn vào bản đồ, Lucas hiểu rõ từng đường đi nước bước trong thâm tâm anh, bởi anh đã từng đi đến nơi đây hơn cả ngàn lần trong trí tưởng tượng của mình. Những bờ đường như thể là những người bạn cũ.

Kia là Halley - một chỗ đã bị bỏ hoang, giống y như lời miêu tả của người chủ trước. Và kia là một cây gỗ sồi hiên ngang đứng giữa cánh đồng - hai trăm năm tuổi đời nếu như tính bằng ngày. Xa hơn một chút là nhà trường, được xây thành một phòng.

Lucas mỉm cười khi anh đi ngang qua. Lớp học của ngày hôm nay vừa tan, và bọn trẻ chạy òa qua ô cửa như sỏi đá được bắn ra từ một cây súng ngắn. Chúng hò hét, cười đùa, và chơi nhau bằng những quả bóng tuyết.

Trái tim mệt mỏi của Lucas rộn ràng thêm một nấc, và anh hướng đôi mắt màu xanh lam nhạt của mình về phía rẽ kế tiếp của con đường.

Mặc dù nhà cửa và nông trại vẫn chưa lộ diện, anh đã thấy những làn khói đang lượn từ từ trên bầu trời, và lưu ý đến sự đề cập của bà Daniels về một cô vợ. Anh cau mày và giục mấy con ngựa chạy theo nước kiệu mặc cho lớp tuyết phủ khá dày và việc đi lại hơi khó khăn.

Mặc dù đã biết trước lời cảnh cáo của bà chủ tiệm và những vòng khói của gỗ, Lucas vẫn ngạc nhiên khi nhà và nhà kho của anh hiện ra trước mắt. Và anh thấy một người đàn bà quấn một cái khăn choàng đang đứng trên bậc thềm, một tay che lấy mắt cô ấy để khỏi chói nắng trong lúc cô ta nhìn sự có mặt của anh.

Tò mò như anh lúc đó để ngắm nhìn cảnh vật chung quanh, vậy mà phải cố gắng lắm anh mới có thể tách cái nhìn của mình từ hình dáng của người đàn bà này. Anh nhìn cái nhà kho vững chắc và ngôi nhà hai tầng được quét vôi trắng với vẻ hài lòng. Còn nữa, có một cái giếng nước và một đồng cỏ được rào chặn lại, và những cánh đồng nhìn thật bằng phẳng dưới một lớp bao phủ của tuyết.

Anh quay sự chú ý gần như bực bội của mình trở lại với người đàn bà.

Có một cái gì đó rất là quen thuộc về cái dáng vẻ cao, mảnh khảnh, và mái tóc dày màu đỏ tía đang xòa của cô. Và Lucas xoa lấy cảm đang mọc râu lởm chởm với vẻ tự lự trong lúc anh đánh xe đến gần hơn. Cứ giống như là cô ta đang ngóng chờ anh, kẻ xâm phạm đất đai này đang đứng một cách ngang nhiên trên hành lang sau nhà anh.

Vừa lúc anh kéo chiếc xe ngựa ngừng lại ở trước sân nhà, cô vén chiếc váy lên một tí và bước xuống bậc thang một cách duyên dáng. Hai má của cô ửng đỏ - mà không phải vì trời lạnh, Lucas nghĩ - khi cô đi về phía anh.

Sự nhận diện giữa họ đổ vỡ ra khi anh nhìn xuống cô từ trên thùng xe ngựa và cô ngược mắt nhìn lên về phía anh từ dưới đất. Chỉ trong chốc lát họ có cảm giác như lúc họ còn ở Chicago, trong nhà trọ ấy, ngồi đối diện nhau ở bàn ăn tối.

- Xin chào Rebecca. - Anh cố gắng thốt thành lời, giọng anh có vẻ bực tức. - Tôi hiểu rằng tôi và cô đã ràng buộc bởi sợi dây hôn nhân, mặc dù tôi xin thú nhận điều trước tiên tôi không thể nhớ lại được là lễ thành hôn của chúng ta.

Đôi gò má cao và tuyệt đẹp của cô ửng đỏ lại càng đỏ hơn, nhưng đôi mắt màu nâu của cô đang long lanh - như thể những ngọn đèn dầu đang cháy sáng đằng sau đôi mắt ấy - không ngừng chú ý đến anh.

- Hãy vào bên trong trước khi anh cảm lạnh mà chết. - Cô nói với một sự nhần nhục.

2. Chương 2

Mặc dù linh tính đã cho Rebecca biết rằng một chuyện gì đó phiền phức sẽ xảy ra, và dù cho cô cố gắng bước thẳng lưng như một lá bài trước mặt “chồng” mình để đi về ngôi nhà, tâm trạng của cô thật sự không ổn. Trong thâm tâm cô là cả một sự rối loạn. Có lẽ cô sẽ ít ngạc nhiên hơn nếu như một tai họa xảy ra, ví như những con châu chấu tấn công bất ngờ xuống cánh đồng đang phủ đầy tuyết, hơn là sự xuất hiện của “ông” Lucas Kiley.

Bởi vì sau tất cả những gì xảy ra, cô có đầy đủ lý do để tin rằng anh đã chết.

Lucas ngừng lại ở cái hành lang eo hẹp trước nhà để giở nón ra và giậm chân cho tuyết rơi xuống từ đôi giày ống của anh. Rebecca hồi hã đi đến cái bếp vì cô không có khả năng để đối diện với ánh mắt của anh. Bởi rõ ràng là cô không thể có một lời giải thích chính đáng nào cho sự hiện diện của mình.

- Tôi nghĩ anh cũng đói bụng rồi. - Cô nói, dùng hết ý chí của mình để giữ cho giọng nhẹ nhàng và tự nhiên.

- Đói như một con gấu ấy. - Lucas đồng ý. Giọng của anh thật trầm, cứ y như lúc xưa mà cô từng nhớ.

Cô rót cà phê từ cái bình nhỏ màu xanh da trời từ phía sau cái bếp - cũng như những đồ vật khác ở trong căn nhà được xây cất một cách vững chắc này, mà cô nghĩ đã thuộc về cô. Và trong suốt thời gian qua, cô đã tự lừa dối bản thân, bởi vì tất cả mọi thứ trên mảnh đất này đều thuộc về “ông” Kiley - kể cả cái chìa khóa đến cái nhà kho, và luôn cả những thùng đựng rượu.

- Mời anh ngồi. - Cô lên tiếng, và đỏ mặt khi cô nhận ra mình mới vừa mời anh ta ngồi, trong khi anh ấy là chủ nhân nơi đây.

Anh nhận lấy cái tách bằng một tay, và Rebecca liếc thấy anh đang nhìn những mảnh vải vụn màu nhung tươi thắm đang nằm bừa bãi trên bàn.

- Cô cũng đã bằng với thiên hạ từ lúc tôi gặp cô lần cuối đấy chứ. - Anh quan sát. Mặc dù trong giọng nói của anh không phát ra sự ác ý nào, hay là cho thấy có sự buộc tội, thì Rebecca vẫn cảm thấy mình cần bào chữa.

- Tôi không mặc vải nhung, thưa “ông” Kiley. - Cô nói một cách quả quyết, quay đi nơi khác để đến chỗ cất những thức ăn thừa của buổi ăn tối đêm qua. - Tôi kiếm sống bằng cách may đồ cho những ai có đủ khả năng mua nó.

Lucas thoáng nhìn miếng thịt lạnh và cái bánh làm bằng rau quả mà cô để trước mặt anh với vẻ biết ơn. Anh tháo cái bao tay to lớn của mình xuống và nhún vai để thoát ra khỏi chiếc áo lạnh bằng da cừu thật nặng nề. Cái cười nhếch mép anh tặng cho Rebecca tuy ngắn gọn, nhưng nó đã tạo nên một cảm giác ấm áp lan tỏa khắp lòng cô.

- Tôi đang chờ một lời giải thích đây. - Anh nói, lấy cái nĩa cô đưa cho anh và chú tâm vào bữa ăn tối của mình mà không có sự khó khăn nào nữa.

Rebecca định nói cho Lucas biết thật sự cái gì đã khiến cô đến Cornucopia và cái nông trại tồi tàn, nếu như lúc đó không có sự mở tung của cánh cửa. Annabelle và Susan lật đật đi vào, má đỏ vì trời lạnh, mắt sáng lên với sự tò mò khi chúng tìm kiếm và nhìn thấy Lucas.

- Có phải ngựa và xe ngựa đó là của anh không? - Annabelle hỏi thăm, nhảy từ chân này qua chân kia trong lúc con bé muốn tách mình ra khỏi đôi giày ống. Cùng lúc đó, con bé dùng răng của mình để kéo đôi giày xuống.

- Ủ. - Đôi mắt màu xanh lam của Lucas lấp lánh và thầm thích thú khi anh chú ý đến đứa bé.

Anh ta không phải là một người đàn ông đẹp trai, Rebecca ngắm nghĩ. Nhưng mặc dù vậy, vẫn có một cái gì đó rất là mạnh mẽ và quyến rũ toát ra từ anh ấy.

Susan, đứa đã dễ dàng tháo gỡ những đồ mặc mùa Đông của mình một cách nhẹ nhàng đã giữ khoảng cách.

- Anh có phải là người ở trọ không? - Con bé hỏi. - Nếu như phải thì anh đến muộn mất rồi, bởi vì ông Pontious lúc nào cũng lấy cái phòng ở nhà kho vào những buổi tối thứ Sáu, trên đường ông ấy về Spokane để lấy thêm hàng. Có một lần ông ta ở trọ đến cả một tuần lận.

Lucas nhướn một bên chân mày nhìn Rebecca - kẻ đang thẹn đến chín người, đỏ như những mảnh vải nhung vụn mà cô đang gom lại từ trên mặt bàn - và sau đó anh trả lời câu hỏi của Susan.

- Anh không chính xác cho mình là một người ở trọ. - Anh nói với giọng ôn hòa, ngừng một lát để hớp một ngụm cà phê. - Nói cách khác, nếu như một ai đó ở đây phải ngủ ở nhà kho, thì người ấy ắt không phải là anh.

Rebecca đặt tay lên sau lưng hai cô bé song sinh và đuổi chúng sang phòng khách.

- Thôi, hãy đi và làm bài tập cho ngày mai đi nào. Trong đó có một lò sưởi ấm áp lắm đấy.

Annabelle và Susan vâng theo mệnh lệnh, nhưng chúng không phải là dễ bảo về chuyện đó. Chúng lết đôi chân của mình thật chậm chạp và không ngớt nhìn Lucas ở phía sau với một sự tò mò và lo lắng.

Đến khi chúng nó đã ngồi trước lò sưởi, dưới cái bóng của cây cau dừa mà ông Pontious có lần đã tặng Rebecca thay vì tiền phòng ở trọ trong nhà kho, thì cô mới trở về nhà bếp.

Lucas đã thanh toán xong cái bánh rau quả của anh và cà phê, và bưng những chén đĩa dơ đến chậu rửa bát. Anh đứng đó với hai bàn tay khỏe mạnh nhưng đã chai của mình, chống lên chậu rửa bát, hướng ra bên ngoài cửa sổ đang mờ đi vì hơi lạnh, để nhìn thấy cảnh vật lúc hoàng hôn.

Rebecca dừng lại ngay cánh cửa, thừa cơ hội này để ngắm anh một cách vô ý thức. Anh không phải là một người đàn ông cao lớn, nhưng đôi vai anh thì rộng và khỏe mạnh, và mái tóc màu nâu nhạt của anh thì vừa chấm qua cổ áo. Trong anh là cả một trời của lòng tự trọng và một sức mạnh thầm lặng, những nét mà Rebecca đã phát hiện lần đầu tiên khi họ mới quen nhau ba năm về trước ở Chicago.

- Hình như tuyết sẽ rơi nhiều hơn. - Anh nói mà không cần quay người lại.

Rebecca tưởng cô đã thật im lặng khi đi vào phòng.

- Đâu có gì phải ngạc nhiên đâu, vì đã tháng Mười Hai rồi mà. - Cô trả lời. Có một dấu hiệu hân hoan và lạc quan trong giọng nói của cô, nhưng nó lại phát ra một cách sai lầm.

Lucas quay lại, khoanh tay, và dựa lưng vào chậu rửa bát, chăm chú nhìn Rebecca thật lâu với nét mặt không thể đoán được anh đang nghĩ gì trước khi anh lên tiếng.

- Cô đang làm gì thế? Sao cô sống trong nhà tôi và tuyên bố với thiên hạ rằng cô là vợ của tôi hả? - Anh hỏi.

Cô thở dài, đi ngang qua phòng, lấy cái áo choàng của cô xuống từ cái chốt mắc áo trên tường. Áo lạnh của anh ấy đang máng bên cạnh, tỏa ra mùi của không khí trong lành và của tuyết.

- Tôi phải đi xem mấy con gà. - Cô lảng tránh sang chuyện khác, cầm cái rổ đầy ắp những vỏ khoai tây trên bàn làm việc và tiến ra ngoài. - Nếu được, có thể đi cùng tôi không, "Ông" Kiley...?

Lucas giật lấy áo lạnh của anh và đi theo cô ra ngoài. Khi đến giữa sân, nơi mà ngựa và xe của anh vẫn còn nguyên một chỗ, anh giữ chặt lấy tay cô và ngăn cô lại.

Một bắp thịt thoáng hiện ra trên quai hàm của anh, và cô đã nhìn thấy sự bực tức trong mắt anh. Những bông tuyết thật lớn đã bắt đầu rơi xuống, phủ trên mái tóc rối bời của anh.

- Trời ạ, Rebecca. - Anh hít thở. - Tôi đang ở giai đoạn cuối cùng của sự nhẫn nại của mình! Đã xảy ra chuyện gì vậy hả?

Rebecca nuốt một cách thật khó khăn, và những giọt nước mắt không mong đợi làm nhòa cả mắt cô. Cô và bọn trẻ sẽ phải cơ cực sau chuyện này, nhưng cô sẽ luôn luôn biết ơn vì cái mái ấm, sự sung túc, và sự an toàn mà họ đã tận hưởng cho đến khi sự trở về của Lucas.

- Có một ngày khi tôi và anh cả hai còn ở tại nhà trọ của bà Readman. - Cô bắt đầu với giọng thật quan trọng. - Người cha say rượu và không có trách nhiệm của tôi đã đến với Annabelle và Susan.

Cô dừng lại, hít mũi.

- Người vợ thứ hai của ông ấy, mẹ của bọn trẻ, đã chết, và ông sẽ bỏ rơi chúng nếu như tôi không cứu mạng chúng nó. Bọn trẻ gần như chết đói và sợ hãi đến phát khiếp. Bà Readman cho chúng nó ăn một bữa ăn thật ngon, nhưng bà ấy đã nói rõ ràng là bà không muốn chứa trẻ con trong nhà trọ của bà. Vì thế chúng tôi đã ra đi. Tôi đã tìm thấy một căn lều ở gần xí nghiệp nơi tôi làm và... và...

Cô phải ngừng lại lần nữa, hồi tưởng những ngày ấy, sống lại trong sự tuyệt vọng, trong cái lạnh thường xuyên và sự đói khát, cùng với sự mệt mỏi rã rời đến tận xương tủy.

- Tôi trở lại nhà trọ để lấy vài món đồ mà tôi đã để lại với bà Readman. Bà ấy cho tôi biết rằng anh đã bị thương trong một vụ tai nạn, và rất có thể anh sẽ chết. Bà ta đưa cho tôi những giấy tờ thuộc về anh và nhờ tôi đem đến nhà thương để họ có thể giao lại cho bất cứ thân nhân nào của anh.

Lucas chỉ đứng đó, im lặng và nghiêm nghị, vẫn đang nắm chặt lấy cánh tay của Rebecca trong mấy ngón tay của anh.

- Tiếp tục đi.

- Tôi đã đi đến cái nhà thương gần nhà máy nơi anh bảo anh đang làm việc, và họ không có hồ sơ của anh. Sau đó tôi gọi cho chủ của anh, và một người làm ở văn phòng nói anh đã chết, rằng anh đã bị đè nát khi mấy cái thùng đồ rơi xuống từ trên một bức cao. Và theo như họ biết thì anh không còn một người thân nào cả.

Ký ức về vụ tai nạn đã hiện ra trước mặt anh trong giây lát rồi lại mờ dần.

- Như cô thấy đó. - Anh nói. - Tôi chưa chết.

- Điều đó thì quá rõ ràng rồi còn gì. - Rebecca mĩa mai. Lời lẽ phát ra có vẻ hơi chua chát, nhưng cô đã bị dồn vào chân tường. Cuộc chơi đã đến hồi kết thúc, và sự sợ hãi của kết quả đã làm cho cô cáu kỉnh.

Cô hít một hơi thật sâu, cố gắng thoát khỏi sự kiềm kẹp của anh một cách vô ích và tiếp tục.

- Cuối cùng, tôi đã đọc qua những giấy tờ của anh, hy vọng tìm ra địa chỉ của một người bạn nào đó. Thay vào đó, tôi lại tình cờ biết được về cái nông trại này.

Giọng của Lucas nhỏ nhẹ đến một cách giả tạo.

- Và cô đã quyết định đi đến nơi đây, chiếm lấy đất đai của tôi, nhà cửa của tôi, và nói với tất cả mọi người là cô và tôi đã kết hôn? Cô đã làm thế nào để giải thích sự vắng mặt của tôi vậy hả “bà” Kiley?

Rebecca nhìn đi nhìn đi nơi khác một lát, không thể chịu đựng nổi sự buộc tội từ đôi mắt của anh. Tuyết đang rơi nhiều hơn và nhanh hơn, và gió thì càng buốt rét. Cô đang ngẫm nghĩ không biết cô, Annabelle và Susan sẽ phải ngủ ở nơi nào đêm nay nếu như Lucas đuổi họ ra khỏi nhà của anh - một việc mà anh ấy có đầy đủ quyền hạn để thi hành.

- Tôi nói với họ là anh đang đi làm ở miền Đông. - Cô trả lời một cách khó sở.

Rebecca đã từng nhiều lần đứng dậy, sau những chuyện bất hạnh xảy ra với cô, vậy mà trong những lúc như thế này, mọi việc đối với cô dường như là bó tay. Và cô cảm thấy như mình đã già đi hàng trăm tuổi từ lúc sáng hôm nay.

- Tôi nói chúng ta muốn mua thêm đất đai - như là là chỗ Halley đó - và anh sẽ trở về với chúng tôi trong thời gian sớm nhất khi anh để dành đủ tiền từ tiền lương của anh. Tôi... tôi nói anh có ý định sẽ nhận nuôi hai đứa em gái của tôi một khi chúng ta ổn định lại.

Bất thành linh, anh thả lỏng cô ra, và Rebecca cảm thấy ngạc nhiên đến bất ngờ khi cô gần như té. Cô tưởng anh kiềm kẹp cô như một tù nhân, nhưng bây giờ thì cô cảm thấy như anh đã giữ chặt cô để cho cô đứng vững thì đúng hơn.

- Cô đã nói những gì với bọn trẻ trong kia? - Anh chỉ ngón tay trở về ngôi nhà. - Hay là cô cũng bắt chúng nó phải nói láo hả?

Rebecca cúi đầu xuống nhưng Lucas nâng cằm cô trong tay anh và buộc cô phải nhìn vào anh.

- Bọn trẻ nghĩ tôi có một người chồng ở miền Đông, giống như những người dân khác ở đây. - Cô cố gắng lên tiếng.

Lucas đã quay đi nơi khác - vì bức tức hay là ghê tởm hoặc có thể cả hai - và lẩm bẩm một câu chữ rửa nào đó. Sau đó, anh giậm chân đi qua chỗ chiếc xe ngựa và bắt đầu soạn những vật dụng anh đã mua.

Hoảng sợ đến nỗi không thể lên tiếng được chứ nói chi là hỏi Lucas sẽ xử lý thế nào về việc phạm pháp của cô, nên Rebecca lật đật đi ném những vỏ khoai tây vào chuồng gà. Sau đó cô đi vào trong nhà để lo cho bữa ăn tối.

- Người đó là anh ta, phải không nào? - Annabelle hỏi. Con bé trở mắt thật to trước tiếng xe ngựa khi Lucas chạy ngang bên ngoài bức tường của nhà bếp đi về hướng nhà kho. - Cái người đàn ông mà chị kết hôn để cho chúng ta nơi này?

Susan buông cái nĩa xuống bàn kêu loảng xoảng, và hai gò má con bé tái nhợt.

- Chị nói là anh ấy sẽ không bao giờ đi đến đây và làm phiền chúng ta mà! - Con bé hít thở.

Lúc đó, Rebecca tự phá một luật lệ của mình khi cô để khuỷu tay lên trên bàn, và úp mặt vào lòng bàn tay.

- Ủ thì... - Cô trả lời gần như muốn khóc. - Chị đã lầm.

Theo lệnh của Rebecca, tối đó Annabelle và Susan đi ngủ sớm. Rebecca hy vọng “ông” Kiley không nhần tâm đến nỗi ném những đứa trẻ đang ngủ ra ngoài trời tuyết. Kế tiếp cô đi lên tầng trên để lấy áo choàng và giày ngủ của mình. Lucas đã nói lúc này rằng anh sẽ không ở nhà kho đêm nay, có nghĩa là anh muốn phòng của anh. Rebecca định sẽ nghỉ ngơi trên chiếc ghế sofa nhỏ ở phòng khách. Có Trời mới biết cô sẽ chẳng có một giây phút nào để nghỉ ngơi cả. Vì thế mà cô sẽ dùng thời gian này để suy nghĩ và tìm kiếm cách giải quyết cho chuyện khó khăn trước mắt của cô.

Khi cô mới vừa quay đi từ cái tủ quần áo thật cao - giống như những đồ vật khác, nó đã có sẵn trong căn nhà này - cầm chiếc áo ngủ được xếp gọn gàng trên tay, thì vừa lúc cánh cửa cũng mở ra và Lucas bước vào phòng một cách nhẹ nhàng.

Trái tim của Rebecca đập thật mạnh. Đó là lần thứ hai trong một ngày mà cô đã hoàn toàn sững sốt đến nỗi nghẹn lời.

Lucas trao cho cô một nụ cười méo xẹo, có vẻ mệt mỏi và móc hai ngón trở dưới sợi dây buộc ngang lưng quần của anh.

- Tôi nghĩ tôi sẽ thích có một cô vợ. - Anh nói, đưa mắt nhìn toàn thân của cô như ám hiệu anh không chỉ có quyền ngắm mà còn đụng đến, trong sự thỏa thuận này. - Tôi đã cô đơn một thời gian dài lắm rồi.

Một cảm giác nóng bỏng dấy lên trong thân thể Rebecca, và đôi chân mạnh mẽ của cô bỗng nhiên yếu ớt đi. Đã thế cô còn nghĩ không biết nó sẽ như thế nào nếu được hôn từ đôi môi tro trên đó. Điều này đã làm cô xao động hơn bất cứ điều gì.

Cô ngược mặt lên, đi về phía cánh cửa với vẻ cương quyết, nhưng khi cô đi ngang qua Lucas, anh đã chặn cô lại.

- Hãy lên giường đi, “bà” Kiley. - Anh nói, chồm tới và nắm chặt lấy cô.

- Tôi sẽ hét lên đấy. - Cô hăm dọa với giọng thật nhỏ và phản kháng để thoát ra - mặc dù trong thâm tâm thì cô thật sự cũng không muốn cũng ra vòng tay của anh - nhưng anh đã ôm lấy cô thật nhanh.

- Thì ai sẽ cứu cô hả? - Anh hỏi một câu thật hợp lý. Mắt anh long lanh, tinh quái đầy quyến rũ, đã làm cho trái tim cô càng đập nhanh hơn. - Hai đứa bé ở hành lang đối diện à?

Cơn thịnh nộ của Rebecca bùng cháy, nhưng mà cô còn có một cảm xúc khác xấu hơn để chữa trị. Cô đã bị người đàn ông này thu hút giống như cô đã từng bị trước đây khi họ còn ở chung nhà trọ. Ngay thơ cỡ như cô mà ý nghĩ phải ngủ chung giường của anh, cũng đủ làm cho đầu óc cô quay cuồng với sự mong muốn.

Mặc dù vậy, sự kiêu hãnh của cô không thể để cho cô đầu hàng.

- Anh sẽ không cả gan đến nỗi cưỡng ép một người con gái đứng đắn đâu! - Cô rít lên.

Anh tựa người gần hơn, mũi anh chỉ cách mũi cô chừng nửa tấc.

- Tôi sẽ không cưỡng bức bất cứ một người phụ nữ nào, đứng đắn hay không cũng vậy. Nhưng mà tôi đã làm việc vất vả bấy nhiêu năm để mua nơi này, cưng ả, và ý nghĩ về nơi đây là tất cả những gì níu kéo tôi, giúp tôi bình phục nhanh chóng sau vụ tai nạn, khi tôi phải nằm trong một phòng kho của một quán rượu trên bến tàu. Trong khi đó, cô lại ở đây, sống nhờ vào nhà cửa đất đai của tôi, lấy họ của tôi cứ y như là cô được toàn quyền thừa hưởng vậy. Tôi thiết nghĩ, “bà” Kiley à, đó là nếu như tôi có muốn hơi ấm và sự mềm mại từ một người đàn bà nằm cạnh tôi trên giường - và quỷ thần ơi dĩ nhiên là tôi rất muốn - thì cô chính là người thiếu nợ tôi sự an ủi đó đấy.

Rebecca há miệng nhưng rồi khép môi lại. Lucas đẩy cô thật nhẹ về phía cái giường và cô sững sốt với chính mình rằng cô đã không giãy dụa. Anh thổi tắt đi ngọn đèn lồng duy nhất, tạo cho căn phòng trở thành một màu tối đen tuyệt đối, và cô lắng nghe với con tim đang đập trên cổ họng, trong lúc anh cởi đi quần áo của anh.

- “Ông” hứa là không lợi dụng thời cơ chứ? - Cô hỏi một cách run rẩy, không thể tưởng tượng được rằng mình đã bị chịu thiệt thòi hơn với tình thế như lúc này.

- Vâng. - Anh trả lời, và cái lò xo của chiếc giường kêu cọt kẹt khi anh duỗi thẳng người ra. - Tôi nghĩ tôi cũng có thể mong đợi một lời hứa y như thế từ nơi cô chứ, phải không?

Và anh mỉm cười trong bóng tối.

3. Chương 3

Với chiếc áo ngủ cài nút tới cằm, Rebecca nằm cứng đờ một mé bên giường, gần sát cạnh giường đến nỗi bất cứ sự chuyển động đột ngột nào cũng gần như nhất định đủ làm cho cô ngã xuống sàn. Cô chỉ còn biết nhận thức được hơi ấm, mùi hương, và những gì phát ra từ thân thể không áo quần nằm kề bên cô. Sức nặng của anh đã làm nghiêng đi tấm nệm.

- Tôi ngỡ anh đã chết. - Rebecca nói.

- Chuyện đó thì quá rõ ràng rồi. - Lucas đáp với một tiếng thở dài.

- Chuyện gì đã xảy ra vậy?

Anh dành chút thời gian để ổn định trên giường.

- Xí nghiệp nơi tôi làm đã xảy ra một tai nạn. Tôi đã bỏ thời gian hơn một năm trời để phục hồi sức khỏe và đã phải dùng rất nhiều số tiền dành dụm. Một khi tôi đã đứng dậy và đi lại được, tôi đã phải làm kiếm thêm tiền.

Rebecca ngẫm nghĩ về lời nói của anh một cách chăm chú.

- Sau khi xem xét hết mọi việc, - cô cho phép mình lên tiếng sau một lúc ngừng lại. - Tôi cũng mừng là anh không chết.

- Cám ơn. - Lucas đáp với giọng gượng gạo.

Cô thở dài. Lại một lần nữa, cô và bọn trẻ phải tạo một cuộc sống mới ở một nơi khác.

- Bọn trẻ và tôi sẽ rời khỏi vào ngày mai. - Cô nói, gần rơi nước mắt vì ý nghĩ đó. Cô yêu nông trại này, và Cornucopia, và tất cả mọi người ở đây.

Lucas trở mình, đuổi người ra, ngáp một cái thật dài, có vẻ mệt mỏi mà cũng rất đàn ông.

- Ủ hã. - Anh nói. - Không cần thiết phải đu đưa một mé giường như vậy đâu, bà xã ạ. Như tôi đã nói rồi, tôi không lấy những người phụ nữ nào mà họ không muốn đâu.

Cho đến ngày hôm đó, Rebecca chưa từng đỏ mặt hơn hai hoặc ba lần trong cuộc đời của cô, về sự giải thích cá nhân. Vậy mà chỉ từ lúc Lucas xuất hiện vào buổi trưa, không biết vì sao, cô cứ cảm thấy mặt mình cứ nóng lên và đỏ bừng ít nhất cũng nửa tá lần rồi. Nó lại xảy ra nữa khi cô so sánh với những lời bộc trực mà anh mới vừa thốt ra.

Cô bậm môi khi cố gắng đè nén lại tâm trạng của cô rồi nói:

- Anh bắt tôi ở lại đây chỉ để giày vò tôi.

Anh cười khúc khích, và cái giọng vừa trầm vừa ấm của anh một lần nữa đã làm cho mọi thứ như rơi xuống và tan chảy trong lòng cô.

- Để giày vò cô? Trời đất ơi, Rebecca. Bộ cảm xúc của cô nồng nàn và mãnh liệt đến vậy sao? Tôi lấy làm sung sướng đó.

Cơn thịnh nộ dâng lên khắp người Rebecca. Nếu như cô không sợ phải may vá lại thì cô đã nện anh với cái gối của mình.

- Ông tự nâng bản thân mình lên cao quá rồi đó. - Cô nói giọng đều đều, khi mà cô tin rằng mình có thể lên tiếng. - Để tôi nói cho ông yên tâm nhé, Ông Kiley, là nhất định ông gây nên cảm xúc nào của tôi cả.

Lucas đặt mình sâu hơn lên trên tấm nệm bằng lông và ngáy một cách rất ư là giả tạo.

Rebecca nằm cứng đờ, nhìn chằm chằm lên trần nhà tối tăm và nghĩ ngợi xem phải làm gì. Sau khi một khoảng thời gian dường như bất tận đã trôi qua, và cô cảm thấy chắc chắn là Lucas đã ngủ thật sự, cô định ngồi dậy với ý định là làm theo kế hoạch ban đầu của mình là tạo một nơi nghỉ ngơi trên chiếc ghế sofa nhỏ ở tầng dưới.

Tuy nhiên, trước khi cô có thể ngồi dậy, Lucas đã nhào ra, trải một bàn tay ngang bụng cô, và ấn cô trở xuống giường một cách nhẹ nhàng nhưng kiên quyết. Mặc dù sức nặng của lòng bàn tay anh, và sức mạnh của những ngón tay anh nấn lại trên người cô chỉ trong giây lát, sự va chạm từ Lucas đã làm lay động những cảm giác có phần hoảng sợ đang lưu loát từ giữa người Rebecca ra khắp tứ chi của cô.

- Chúc ngủ ngon, bà xã. - Anh nói rành mạch.

Sau đó Rebecca đã không dám ra khỏi giường lần nào nữa, ngay cả lúc cô cần đi vệ sinh cá nhân. Cô chỉ nằm đó, suy nghĩ về việc bị bọm của mình và bây giờ nó đã đan lại như một màn nhện bị rối tung.

Khoảng gần hừng sáng, cô đã cuộn tròn vào giấc ngủ vì thuần túy là cô đã mệt lử vì sự lo sợ. Khi cô thức giấc, cô chỉ còn một mình trong phòng và trong nhà có cảm giác âm áp một cách kỳ lạ. Ánh sáng nơi cửa sổ vẫn còn lờ mờ, và những bông tuyết nhỏ đang bị cuốn đi trong những ngọn gió đang tập nập kéo đến.

Thật nhanh chóng, Rebecca bật dậy, thay đồ, chải tóc, và lật đặt xuống cầu thang. Vì là thứ Bảy, ngày duy nhất mà chúng được ngủ nướng, cô đã không đánh thức cặp song sinh.

Lucas đang ở trong nhà bếp. Anh đứng cạnh cái lò và hớp từ một tách cà phê đang còn bốc khói. Hơi nghiêng người, anh tặng Rebecca một cái cười toe toét.

- Chào buổi sáng, bà xã.

Được thức dậy trong một ngôi nhà ấm áp và tìm thấy cà phê đã được pha sẵn là một điều sung sướng đến tuyệt vời. Nhưng Rebecca không có khả năng để hưởng thụ điều thú vị đó. Cô và bọn trẻ sẽ sớm phải ra ngoài đường trong cái lạnh với không một chỗ để đi và rất ít tiền để nuôi sống họ.

- Tôi nghĩ đã đến lúc anh ngưng gọi tôi là “bà xã”. - Cô nói, lấy một cái tách từ trên ngăn tủ và tự rót cà phê cho mình. - Cậu nói đùa của anh đã bắt đầu hơi quá đáng rồi đấy.

Đôi mắt anh như nhảy múa trong sự thích thú khi anh nhìn cô qua vành tách cà phê. Anh đang mặc quần dài, một cái áo làm việc bằng len rất đơn giản, dây thắt lưng, và giày ống. Và mặc dù mái tóc bù xù của anh đã được chải lại, trông anh vẫn cần phải cạo râu.

- Vậy tôi xin nói cho cô biết là tất cả tình trạng này là cô gây ra chứ không phải tại tôi không? - Anh hỏi.

- Lúc đó tôi đã tuyệt vọng! - Rebecca thì thầm một cách giận dữ. - Anh không thấy sao? Tôi không có ý làm tổn thương ai hết. Tôi chỉ là tìm một cách nào đó để có một mái nhà che trên đầu hai đứa em gái tôi thôi!

Lucas nhượng một bên chân mày và cân nhắc lời cô thật kỹ trước khi anh hỏi:

- Nếu như cô thiếu thốn đến như thế, thì làm sao cô và bọn trẻ có tiền để đi đến đây từ Chicago?

Rebecca quay đi nơi khác thật nhanh. Cô lo sợ những gì cô không thích về câu hỏi đó, chưa nói đến câu trả lời của nó, sẽ lộ ra trên gương mặt của cô.

- Tôi đã để dành được một ít tiền. - Cô nói. Điều đó gần đúng với sự thật, mặc dù đó không phải là toàn bộ câu chuyện. - Và tôi đã mượn từ một người bạn.

Điều đó, trái hẳn với lời nói ban đầu của cô, là một lời nói dối trắng trợn. Duke Jones dĩ nhiên là không phải bạn của cô bằng mọi sự tưởng tượng, và ông ta đã lấy đi một phần linh hồn của cô để đổi lại số tiền nhỏ nhoi mà ông ta đã đưa cô.

Sự yên tĩnh lại kéo đến trong căn bếp ẩm cúng, rực sáng ánh đèn lồng. Trong khi đó, Rebecca đang gắng sức để tạo ra một nét mặt mà không tiết lộ điều gì có thể phản bội cô. Cuối cùng, sau nhiều sự cố gắng, cô đã có thể nhìn Lucas một cách trung thực.

- Tôi thật sự xin lỗi ông, ông Kiley, về việc lạm dụng tên tuổi và tài sản của ông. Em gái tôi và tôi sẽ ra khỏi nhà này trước buổi trưa.

Chỉ có một trở ngại duy nhất đó là cô không có chỗ nào khác để đi. Thế nhưng cô sẽ lo lắng đến việc đó sau này.

Về thích thú và bối rối không mất Lucas đã chuyển sang cái gọi là lo lắng.

- Điều đó không cần thiết. Như tôi đã nói ngày hôm qua, tôi cũng hơi thích cái ý nghĩ mình có một gia đình đó chứ.

Rebecca đặt tách cà phê của cô sang một bên với bàn tay run run và nói một cách lạnh lùng.

- Tôi đã từng nói dối và tôi đã xâm phạm đất đai, nhưng tôi không phải là một con diêm. Tôi sẽ không ngủ với anh để đổi lấy thức ăn và chỗ ở cho chúng tôi!

Anh đưa những ngón tay vụng về lên xoa tóc và phát ra một tiếng thở dài có vẻ bức tức.

- Tôi phải nói với cô bao nhiêu lần hử, Rebecca? Tôi sẽ không làm gì kể cả hôn cô trừ khi tôi có sự cho phép của cô.

Cô để tay lên hai bên hông và máu như dồn đến tai cô.

- Nhưng mà anh lại nhất định đòi tôi phải nằm bên cạnh anh ban đêm, giống như một người vợ sẽ làm vậy!

- Nhỏ tiếng thôi chứ. - Lucas nói nghiêm nghị. - Bộ cô muốn cho bọn trẻ nghe thấy cô ăn nói như thế hay sao?

Rebecca thốt ra một tiếng như bị ai bóp nghẹt, vẻ bức tức không chịu nổi. Nhưng cùng một lúc, niềm hy vọng đã trở lại trong lòng cô y như là nhịp tim thứ hai vậy. Có thể cuối cùng cô không cần phải dời chỗ ở cho hai đứa em gái. Ít ra thì cũng không trước lễ Giáng Sinh.

- Vậy là tôi có cần thiết phải ngủ trong phòng anh như đêm hôm qua hay không? - Cô rít lên.

- Ủ. - Lucas trả lời thẳng thừng. - Cô phải như thế chứ.

- Và anh hứa là sẽ không...

- Ân ái với cô à? - Anh nói thay cô khi Rebecca ngáp ngừng. - Đúng vậy, Becky à. Tôi xin hứa. Nhưng mà tôi sẵn sàng cá với cô là cô sẽ cư xử như một người vợ thật thụ trước cuối tháng này.

- Những lời quỷ quái như vậy mà anh cũng nói được ư!

Anh nâng ly với cô bằng tách cà phê của mình.

- Quỷ quái thật. - Anh đồng ý. - Nhưng đó là sự thật.

Anh thở dài một cách bình thản.

- Còn bây giờ thì tôi có thể dùng một bữa ăn sáng nếu như cô không ngại. Có rất nhiều việc tôi muốn làm cho xong ngày hôm nay, và một người đàn ông thì cần phải được sự bồi dưỡng của họ.

Đầu óc của Rebecca như đang quay chong chóng. Dưới mọi hoàn cảnh khác, có lẽ cô sẽ nói cho ông Kiley biết chính xác là ông ta có thể làm gì với bữa ăn sáng, nhưng ngoài trời đang lạnh cóng và cô thì còn rất ít tiền và hai con bé để nuôi dưỡng. Cô không thể từ chối lòng tốt của người đàn ông này mặc dù điều đó đem đến khó khăn cho cô trong việc tuân theo sự mong muốn của hắn ta.

Cô lấy cái ấm nước ra và đặt nó trên lò thật mạnh.

Vào buổi sớm trưa hôm đó, sau khi căn nhà đã được dọn dẹp gọn gàng và cô đã khâu tay áo của chiếc áo dài nhung đỏ thắm vào ngay ngắn, Rebecca thay vào mình chiếc áo dài để mặc ra đường. Cô kẹp bím tóc của mình lên thành cái búi tròn và đội lên đầu một chiếc nón có vành.

- Em không hiểu tại sao chúng ta không thể ở lại đây với Lucas. - Annabelle nhìn Rebecca phàn nàn trong khi cô cương quyết buộc sợi ruy băng của cái nón ở dưới cằm. - Ngồi trong nhà thờ khi ca đoàn tập dượt thiệt là không có gì vui hết hà!

Rebecca quay lại từ cái gương ở nhà bếp và với tay lấy áo choàng của mình.

- Tụi em không thể ở lại đây với “ông” Kiley được vì... vì ông ấy bận rộn lắm. Được rồi, bây giờ mặc áo lạnh vào và chúng ta đi thôi. Bà Fitzgillen sẽ giận nếu như chị đến trễ đấy.

Susan đã sửa soạn xong đồ mặc ấm cho mùa Đông.

- Tụi em không thể đến thăm bà Daniels ở tiệm bách hóa trong lúc chị hát với ca đoàn hay sao? - Con bé hỏi bằng một giọng thật ngọt ngào.

Bất chấp tình huống của cô lúc này, Rebecca cũng không thể không mỉm cười. Susan đúng là một người biết cách xã giao của gia đình.

- Chị nghĩ đó đúng là một ý kiến rất hay. Và chị đồng ý nếu như tụi em không phá rối ở đây.

Annabelle hối hả mặc áo lạnh và mang giày ông vào. Con bé hợp tác một cách nhanh chóng khi biết bây giờ thì nó không cần phải ngồi im lặng trên chiếc ghế dài ở nhà thờ đến một tiếng rưỡi đồng hồ.

- Biết đâu chừng bà Daniels sẽ cho chúng em sờ đến con búp bê trong chiếc áo đầm xanh, cái con mà chúng bày nơi cửa sổ ấy.

Sự háo hức trong lòng Rebecca đối với việc một tiếng đồng hồ đi chơi bên ngoài đã đượm nét buồn khi hai đứa em nhắc đến con búp bê mà chúng đang mong muốn. Nhưng cô đã không để cho cảm xúc của mình phơi bày.

- Annabelle, em sẽ giữ hai bàn tay nghịch ngợm của em bên mình. - Cô nói thật mát mẻ. - Bằng không thì chị sẽ biết lý do tại sao đấy.

Tiếng búa bổ vang vọng lại từ nhà kho khi Rebecca và đôi song sinh đi ngang qua sân, hướng thẳng về con đường dẫn ra thị trấn.

- Em có thể chạy vào trong và nói với anh Luc... ông Kiley là chúng ta đi ra thị trấn. - Annabelle tình nguyện, có vẻ hơi háo hức quá đối với Rebecca.

Đơn giản là con bé đã bắt đầu mến cái người cho là chồng của chị gái nó. Và Rebecca không khỏi ngạc nhiên tại làm sao mà gã đàn ông điên tiết kia có thể lấy được lòng của Annabelle - một đứa bé hay dè dặt - một cách nhanh chóng như thế.

- Không cần thiết phải báo cho ông ta biết cái gì hết. - Hít mũi, Rebecca trả lời.

Susan ráng kéo nài thêm:

- Biết đâu chừng anh ấy sẽ lấy xe ngựa và chở chúng ta đến thị trấn nếu như mình hỏi anh ấy? - Cô bé liều lĩnh nói với vẻ không mấy chắc chắn.

Sự nhần nại của Rebecca đã bắt đầu căng thẳng.

- Như vậy thì chúng ta sẽ bị xem là lợi dụng đấy.

Cô nói một cách dứt khoát và dẫn đầu cuộc hành trình tiến về con lộ. Annabelle và Susan không còn sự chọn lựa nào hơn là phải theo sau.

Đi bộ đến thị trấn cũng mất hết nửa tiếng đồng hồ. Đến lúc đôi song sinh đi xuống cửa hàng bách hóa và Rebecca đã đến nhà thờ thì chân của cô cũng đã tê dại vì lạnh.

Lò sưởi dùng bằng củi rất hiếm hoi bởi vì củi phải được mua ở nơi xa và chuyên chở bằng xe ngựa hoặc xe lửa. Vì thế cái nhà thờ nhỏ có vẻ lạnh lẽo. Giống như những thành viên khác trong ca đoàn - một nhóm ít người mà tích cực - Rebecca vẫn khoác áo lạnh trên người trong lúc cô hát.

Như mọi khi, tiếng nhạc mang cô ra khỏi những suy nghĩ và lo âu của cuộc sống hằng ngày. Trong khi luyện tập bài sô-lô thật hào hứng của cô cho buổi phục vụ đặc biệt cho cộng đoàn đã được sắp xếp vào đêm Noel, cô đã quên hết những rắc rối mà chính cô đã mang đến cho bản thân mình.

Khi buổi tập dượt vừa kết thúc, cô nói lời tạm biệt với các thành viên khác trong ca đoàn và bước đi chậm rãi trở lại cửa hàng bách hóa. Thông thường thì cô mong muốn được trò chuyện cùng Mary, vì người đàn bà lớn tuổi này lúc nào cũng tiếp đãi cô bằng một ly trà đá chanh đường và tạo cho cô một cảm giác mình được hoan nghênh. Nhưng hôm nay cô có phần sợ sệt khi phải đối mặt với người bạn của mình.

Như những người khác ở Cornucopia, Mary cũng tin rằng Lucas Kiley là chồng của Rebecca. Vì thế mà họ chắc rằng Rebecca phải cư xử như một người vợ thật hạnh phúc mới vừa gặp lại người bạn đời của mình. Chắc chắn phải có nhiều tin tức mới lạ, nhiều điều bí mật và những giây phút riêng tư.

Nhưng khi đến nơi thì có rất nhiều khách hàng đang xếp hàng ở quầy thu tiền. Và Mary bận rộn quá nên không thể trò chuyện lâu được. Bà mỉm cười và giơ tay chào Rebecca, nhưng trở lại với công việc của mình ngay.

Rebecca nấn ná bên lò sưởi thêm vài phút để cho ấm mình cho chuyến đi về nhà, và nhìn quanh tìm kiếm đôi song sinh. Bọn chúng đang soạn một thùng đồ, sắp xếp những món đồ chơi được sơn sáng chói trên ngăn tủ cho Mary để bán.

Có một chiếc thuyền của ông Noah được làm bằng gỗ. Nó được kèm theo với một tá động vật khác nhau, tất cả đều có đôi có cặp, và những hình người nhỏ xíu được sơn màu, cũng như chiếc xe ngựa nhỏ bé được kéo bởi một con ngựa sắt, một cuốn sách với những trang sách làm bằng vải, và một con búp bê có mái tóc vàng tuyệt đẹp đang mặc chiếc áo đầm màu hồng.

Thật nhanh chóng, Rebecca đã nghĩ đến việc lấy bớt từ số tiền ít ỏi dành dụm được để mua con búp bê đó cho đôi song sinh làm quà Noel. Nhưng cô đã không dám cả gan mềm lòng trước sự thúc đẩy đó. Vài đồng bạc đáng thương đã được cất trong ngăn hàng là những gì còn lại giữa ba người họ và một thế giới đầy phức tạp kia.

Cô quay đi nơi khác chỉ để cho bản thân mình chạm mặt với Mary một cách bất ngờ.

Người đàn bà lớn tuổi chìa ra một cũ của tờ báo Spokane. Bà luôn luôn để dành chúng lại cho Rebecca đọc.

Nhận lấy tờ báo đã được xếp lại, Rebecca cho phép bản thân một phút để vô cùng hối hận vì đã bước chân vào trong cửa tiệm. Giờ đây, thế nào Mary cũng sẽ hỏi về Lucas, và Rebecca sẽ bị ép để dựng lên vài mẫu chuyện nào đó để chứng tỏ rằng cô rất vui sướng khi có anh trở về nhà.

Nhưng thay vào đó, Mary chỉ thì thầm:

- Chị sẽ để dành con búp bê lại cho em. Và mai mốt em có thể trả tiền sau, từ từ cũng được.

Niềm kiêu hãnh trong cô trỗi dậy. Rebecca thẳng lưng và ngược cảm lên. Cô chưa bao giờ mua đồ thiếu chịu như thế bao giờ và lúc này cũng sẽ không làm thế.

- Không cần thiết đâu. - Cô nói nhẹ nhàng đầy lòng tự trọng. - Em có thể lo được quà Noel cho em gái em.

Mary thở dài không hài lòng nhưng không kém phần thương yêu.

- Người đàn ông đẹp trai đó của em chắc là không ngại có một người đàn bà cứng đầu làm vợ. - Bà quan sát. - Hai là hai đứa cách xa nhau lâu quá rồi nên anh ta vẫn nhớ em là một người dịu dàng và dễ bảo?

- Suyt... thôi à nha. - Rebecca ngượng ngùng, cô gắt gỏng.

Nhưng Mary chỉ cười khúc khích.

4. Chương 4

Lucas đang chờ đợi ở nhà bếp khi Rebecca và hai đứa nhỏ về đến nhà trước khi mặt trời lặn. Anh đang ngồi trên chiếc ghế, hai chân duỗi thẳng và hai cánh tay anh tựa lên đằng sau chiếc ghế, khoảng cách khá gần với cái bếp. Kẹp chặt giữa hai hàm răng của anh là một cái ống điếu và trong tay anh đang cầm một cuốn sách nhỏ được bao bằng vải xanh - "Thiên Văn Học của Giới Mây Râu".

Anh lấy ống điếu ra khỏi miệng và mỉm cười một cách thân mật, nhưng anh không rời khỏi ghế.

- Cuối cùng thì những chú sói cũng không ăn thịt cô. - Anh phán.

Rebecca muốn hỏi xem anh có vui mừng vì việc đó hay không, hay là anh thất vọng, nhưng cô đã không làm như thế. Cô cởi áo choàng và nón của mình ra và gửi xung quanh.

- Bộ này giờ anh đang nấu ăn hả?

Lucas gật đầu và chỉ về phía cái lò, với cái ống điếu vẫn cầm trong tay.

- Tôi đang nướng một trong những con gà mái. - Anh nói. - Hy vọng nó không phải là một trong những con được cưng nhất.

Annabelle và Susan tròn mắt, nhìn chăm chú vào Lucas. Dĩ nhiên là bọn chúng cũng ngạc nhiên như Rebecca khi gặp một người đàn ông biết nấu ăn và chịu nấu, trong khi có một cơ hội để gán công việc ấy cho một người phụ nữ không may nào đó.

- Tội em đi rửa tay và dọn bàn ăn đi nào. - Rebecca nói với hai đứa bé khi cô không chịu đựng nổi sự im lặng và cũng không biết phải nói gì với "ông" Kiley.

Bọn trẻ vội vã vâng lời nhưng cũng không làm xoa dịu được Rebecca. Cô nghi ngờ bọn chúng ngoan ngoãn để làm hài lòng Lucas, chứ không phải bà chị chán ngắt ngày.

Cô nhìn anh trong sự kinh ngạc khi anh đẩy ghế của mình ra phía sau, để quẩy sách qua một bên, rải những tàn thuốc trong ống điều vào trong lò sưởi.

Anh bắt gặp cô đang nhìn chăm chú và nheo mắt. Và Rebecca giật mình, cứ như là anh đã với tới và chạm vào cô bằng bàn tay đã bị chai sạm của mình.

Bữa ăn tối gồm có khoai lang tây luộc và rau bina để ăn cùng với thịt gà quay. Trong lúc này thì hai cô bé cứ lú lo về việc học hành, lễ Noel, và những con búp bê được trưng bày ở cửa tiệm của bà Mary Daniel. Rebecca để mắt vào đĩa thức ăn của mình và chẳng góp tiếng nào đến cuộc trò chuyện. Tất cả ý nghĩ của cô đều đang rối loạn.

Màn đêm đã buông xuống và không lâu cô lại buộc phải nằm bên cạnh Lucas. Cô nhận thức một cách đau khổ rằng thân thể của anh cứ như bản sao của cô, như tạo hóa đã an bài. Cô nghĩ lại có lẽ sự xuất hiện của anh là cách Chúa đang trừng phạt cô cho những lúc cô giả bộ hấn đang nằm kế bên cô và tưởng tượng bản thân mình là cô vợ thật sự của anh ta.

Một khi bữa ăn đã qua, Lucas lấy tờ báo mà Mary đã đưa cho Rebecca và rút lui ra ngoài phòng khách. Rebecca để hai cô bé rửa chén đĩa trong khi cô đi nấu nước để cho chúng tắm như mỗi tuần.

Khi bồn tắm đã được đặt trước lò sưởi, chứa đầy nước ấm, Susan ngằn ngại:

- Em không cởi đồ đi tắm khi có một người đàn ông trong nhà đâu. - Con bé nói.

- Em cũng vậy. - Annabelle cũng đồng ý.

Rebecca thở dài. Cô đã hy vọng là tránh không nói chuyện Lucas sớm hơn nếu không cần thiết, nhưng rõ ràng là cô không còn đường lựa chọn. Cô đi vô phòng khách, nơi cô tìm thấy anh đang nằm duỗi ra trên chiếc ghế nhỏ, đôi chân được mang vớ dài, đu đưa ở một bên ghế. Ngọn lửa đang cháy lóe ra trên nền lò sưởi. Và anh ta đang chú tâm đọc tờ báo với sắc mặt rất trang nghiêm.

- Ông Kiley.

Anh nhìn lên cười toe toét:

- Gì đó “bà” Kiley?

Rebecca không còn hơi sức đâu nữa để mà sửa lưng anh ta.

- Hai đứa nhỏ sắp sửa đi tắm rồi. Chúng tôi sẽ rất cảm ơn nếu như anh tránh mặt đừng vào nhà bếp cho đến khi bọn trẻ tắm xong.

Anh quay sự chú ý lại với tờ báo của mình:

- Hãy gọi cho tôi khi tụi nhỏ đã tắm tắt. - Anh nói với vẻ hơi bối rối. - Và tôi sẽ khiêng thau nước ra cho cô.

Trước tiên Lucas đã nấu ăn tối và bây giờ anh lại xung phong để khiến cái thau nặng đầy nước ra ngoài cho mình. Hơi kỳ lạ thật, sự quan tâm bất ngờ của anh đã làm cho Rebecca như ngồi phải gai. Cô đã cảm thấy thoải mái hơi khi giữa họ có sự bất đồng để tạo khoảng cách.

- Cảm ơn. - Cô nói một cách máy móc và đi trở lại nhà bếp.

Sau khi hai đứa bé đã được kỳ cọ và gội đầu sạch sẽ, mặc đồ ngủ và về phòng ngủ, Rebecca trở ra ngoài phòng khách. Lần này thì Lucas đang đứng trên nền đá trước lò sưởi, nhìn chăm chú vào ngọn lửa.

- Bây giờ có thể vào nhà bếp rồi. - Cô nói. Từ giọng nói run run của cô, bất cứ ai cũng sẽ nghĩ cô như vừa tuyên bố một việc gì long trọng lắm.

Lucas mỉm cười và bước đến bên cô. Rebecca lật đật tránh đường của anh. Thật ra cô đang sợ chính bản thân mình, chứ không phải là “ông” Kiley.

Đúng như lời anh nói, anh đã đổ đi thau nước và Rebecca đã dùng khăn lau chùi cái thau và máng nó trở lại trên tường trong phòng chứa thức ăn. Khi cô đi ra khỏi căn phòng nhỏ đó, Lucas đang chờ đợi cô. Ánh mắt anh thật tinh quái.

- Tôi cũng có vài việc tôi có thể làm bên nhà kho... nếu như cô cũng muốn đi tắm. - Anh nói.

Rebecca tưởng tượng bản thân cô không mặc đồ ở trong nhà bếp của người đàn ông này, cứ y như cô đã tưởng tượng trong những đêm khác khi cô tắm. Cô quay mặt đi để che giấu sự xấu hổ.

- Tôi không thể. - Cô trả lời và bỏ đi lấy cái giỏ đựng kim chỉ từ một ngăn tủ trước mặt.

Hy vọng Lucas sẽ đi qua nhà kho nên cô ngồi xuống bàn và lấy ra hai con búp bê mà cô đang làm cho Annabelle và Susan. Những thân hình nhỏ được tạo nên bằng những ống chỉ, với những gương mặt được sơn màu và len vàng làm tóc. Dùng những mảnh vải vụn bằng nhung từ chiếc áo đầm Noel mà cô đã được mượn để may, cô đã bắt đầu tạo ra những chiếc áo đầm giản dị.

Lucas ngồi chung với cô tại bàn, nhìn cô làm việc một cách im lặng như một người bạn đồng hành.

Rebecca làm việc một cách vụng về nhưng cô vẫn kiên trì. Cô sẽ làm thêm vài bộ đồ khác cho mấy con búp bê bằng những mảnh vải vụn từ những lần may đồ trước. Và vào buổi sáng hôm Noel, Annabelle và Susan sẽ có vài món quà để mở.

Chiếc đồng hồ trên tường cứ kêu tích tắc từng phút từng phút cho đến khi một tiếng đồng hồ đã trôi qua. Lúc đó, Lucas mới ngáp.

Không thể đối diện với sự trêu cợt mà cô biết đang lấp lánh trong đôi mắt anh, Rebecca cẩn thận đem cất mọi thứ đang làm, vuốt chiếc váy của mình, đi qua để chất thêm củi vào lò sưởi mà không nói một lời nào cả. Một khi cô đã làm xong, Lucas lấy cây đèn chông từ trên bàn và dẫn đường đi ngang giữa nhà và đi lên cầu thang.

Rebecca đi thăm chừng hai đứa nhỏ đã được đắp mền ngay ngắn và ngủ ngon giấc. Và khi cô bước vào phòng của Lucas, anh đã nằm trên giường. Tắm mền kéo đến eo anh để lộ bờ ngực trần vạm vỡ. Tay anh đặt phía sau đầu. Rebecca đưa mắt sang nơi khác và đi ngang phòng để tắt đi cây đèn ngủ.

Cô đang nhức nhối với những khát khao kỳ lạ và vô cùng xấu hổ. Cô thầm van vái cho Lucas đừng đoán ra được, bởi vì dù cho những lời lẽ cứng cỏi và ngang bướng của mình, cô vẫn cảm giác có một chút gì đó hấp dẫn từ anh ấy.

Rebecca cởi chiếc áo dài trong bóng tối, cầu cho Lucas đừng quá tinh mắt, và mặc vào chiếc áo ngủ. Bên trong, cô mặc áo lót và váy lót, và để cho chắc chắn, cô mặc thêm cả quần đùi.

Bỏ mặc những lớp vải trên người, cô vẫn có thể cảm nhận được hơi ấm của Lucas khi cô cẩn thận nằm xuống giường, giữ khoảng cách thật xa với anh. Và mặc cho những sự đề phòng đó, cô có cảm tưởng như mình chắc chắn sẽ chết nếu như Lucas không ôm lấy cô trong vòng tay và hôn cô.

Cô thì thầm gọi tên anh một cách vô ý thức. Anh nhẹ nhàng lăn người qua, chạm phải nguyên một cái váy lót và cười thầm.

- Có chuyện gì vậy, Becky? - Anh hỏi một cách cộc lốc nhưng không kém phần dịu dàng.

- Tôi chưa bao giờ ngủ với một người đàn ông bao giờ.

Anh nhần nhó:

- Không biết tại sao nhưng tôi cũng đoán ra như thế.

- Anh có nghĩ tôi sẽ bị đầy xuống địa ngục vì chuyện này không?

Với nụ cười còn đọng lại trên môi, tay anh đặt ngang hông cô, những ngón tay máy mó như đùa cợt. Ngực cô căng ra đằng sau tấm vải mềm mại từ chiếc áo lót như một sự phản ứng, mặc dù anh chưa hề chạm đến đó.

- Không đâu. Chỉ nằm đó trong nhiều lớp vải như thế thì không có tội gì cả.

Anh ngừng một lát rồi thở dài:

- Nhưng mặc đồ hay không mặc đồ, cô vẫn là cả một sự cám dỗ, cô Becky Morgan ạ.

Anh vẫn nhớ họ của cô. Không biết tại sao việc đó làm ấm lòng Rebecca. Mặc dù nhiệt độ trong người cô đã cao lắm rồi.

- Còn nếu như anh hôn tôi mà tôi không ngăn cản anh thì sao nhỉ?

Lucas cười xòa trong khi cô hoàn toàn nghiêm chỉnh, và dùng ngón tay sờ lên má của cô.

- Tôi không biết nữa. Hay là hãy thử xem sao.

Chỉ trong chốc lát, môi anh chạm vào môi cô, vừa đùa cợt vừa thuyết phục môi cô đón chào anh. Về phần Rebecca, cô bỗng nhiên như rung chuyển với những cảm giác ngọt ngào đến bất ngờ. Cô đón nhận nụ hôn của Lucas và anh không bỏ qua một cơ hội nào, tiếng than vãn nói lên sự ham muốn từ anh như vang dội lại trong tâm trí cô.

Anh quay qua bên Rebecca, để cho cô cảm nhận được trạng thái hiện tại của anh và vẫn tiếp tục hôn cô mà không phải đề nạt cô với sức nặng của anh.

Cô khẽ thút thít khi cuối cùng anh rời môi cô để cắn nhẹ bên cổ của cô. Mặc dù cô không hoàn toàn hiểu được là anh muốn san sẻ với cô điều gì, cô vẫn muốn đón nhận lấy điều ấy với tất cả tâm hồn mình.

Lucas lần tay dần dần xuống dưới một chút, anh nâng một bên ngực - được che bằng nhiều lớp vải, và hôn nhẹ lên đó.

Rebecca cắn môi dưới để khỏi thốt ra lời trước sự thích thú hơi bất ngờ. Cô khao khát được mở rộng lòng trước mặt anh, để anh có thể dẫn cô khám phá những bí mật của chính da thịt mình.

- Lucas. - Cô thì thảo lần nữa.

Cô thật bất ngờ khi anh tự tách rời người anh ra xa và thở dài một cách vô cùng thất vọng.

- Chưa được đâu. - Anh thở sau một thời gian dài, để trả lời cho một câu hỏi mà cô không đủ can đảm để hỏi. - Tôi sẽ không để cho cô nói rằng tôi dụ dỗ cô đâu.

Trái tim của Rebecca đập thật mạnh đến nỗi cô sợ Lucas sẽ nghe thấy và toàn thân cô nhúc nhích, cái cảm giác mềm nhũn như xấp đèn cây đã tan chảy. Nụ hôn của Lucas và cái cảm giác khi sức nặng của người anh tựa lên người cô đã kết hợp làm cho sự việc trở nên tệ hại, chứ không xóa đi sự khó chịu của mình như cô đã hy vọng. Nằm bên cạnh anh, rộn ràng với một sự hứa hẹn chưa trọn vẹn mà anh đã đánh thức trong cô, quả đúng là một sự giày vò vô điều kiện.

Sáng hôm sau, cô thức dậy thật sớm. Và lại một lần nữa ngôi nhà bỗng ấm áp một cách lạ thường. Nhưng mà lần này thì Lucas trở lại phòng ngủ, mang cà phê đến cho cả hai người họ.

Chưa bao giờ Rebecca được một người nào phục vụ cho cô như thế trong cuộc đời của mình, và cô thật sự sung sướng đến tận cùng. Mặc dù với những cảm giác bối rối của mình, nhưng cô vẫn không bỏ qua ánh mắt nóng bỏng của Lucas.

Điều đó không mang lại cho cô chút xíu thỏa mãn nào khi biết anh cũng muốn cô dữ dội như cô đã muốn anh trong đêm hôm qua. Và bây giờ mặt trời đã lên cao và khoảng cách giữa họ càng xa hơn. Cô giật mình bởi một sự thúc đẩy táo bạo. Có lẽ có một cách cô có thể trả ơn cho anh vì sự đau đớn ngọt ngào anh đã mang lại cho cô trong đêm qua khi nằm trên người cô và hôn cô cho đến khi cô nghĩ cô sẽ chết vì ham muốn.

Cô đặt tách cà phê một bên, trên cái tủ cạnh đầu giường, leo xuống giường và cởi chiếc áo ngủ của cô qua khỏi đầu một cách vô tư.

Lucas ngã ngửa ra phía sau cánh cửa phòng ngủ đang được đóng lại, ngạc nhiên nhìn cô đến không chớp mắt.

Rebecca của ngày xưa đã biến mất trong chốc lát. Thay vào đó là một Rebecca thứ hai, tinh quái, thật tráo. Cô bước ra khỏi váy lót, hát nho nhỏ trong miệng, và sau đó cởi áo lót và luôn cả quần đùi.

Lucas phải nuốt cái ực thật mạnh nơi cổ họng. Anh trở mắt thật to để nhìn cô lấy ra những đồ lót mới và mặc chúng vào. Sau đó, cô lấy chiếc áo dài dành cho ngày Chủ Nhật từ cái móc trên tường và mặc nó vào.

- Anh làm ơn cài nút áo dùm tôi có được không? - Cô hỏi với vẻ mắt mẽ, bước đến bên Lucas và xoay lưng lại phía anh. Có như thế mới dạy đời anh ta được vì cái tội anh đã đem sự ngây thơ của cô ra làm trò hề như anh đã làm trong đêm hôm trước.

Cô cảm giác được những ngón tay của anh vụng về chạm vào xương sống của cô khi anh cài những cái nút nhỏ xíu qua khuy áo. Cô đâu phải là lãnh cảm đối với sự va chạm từ anh, hay là hơi đàn ông của anh đang thật gần sau lưng cô. Nhưng cô đã không để lộ phản ứng của mình.

Cuối cùng, sau khi Lucas đã cài xong hết các nút áo của cô, anh cúi đầu xuống hôn nhẹ lên mé cổ của cô.

- Nếu tôi là cô, tôi sẽ không đùa cợt như thế đâu. - Anh cảnh cáo với giọng hơi cộc cằn. - Lần sau cô khoe khoang tấm thân tuyệt vời đầy nhựa sống của mình thì bà xã à, anh sẽ không khách sáo nữa đâu.

Bản chất thật sự của Rebecca lại trở về ngay lúc ấy, muốn nổi tung lên vì xấu hổ. Cô xoay người lại, trốn tránh nhìn thẳng vào đôi mắt như đang trêu ghẹo của Lucas.

- Làm ơn tránh đường cho tôi đi. - Cô nói. - Tôi không muốn trễ giờ đi nhà thờ.

Anh lẩm bẩm vài lời vui và đặt tay lên hai bên hông cô.

- Hãy nghĩ đến tối nay nhé Becky. - Anh chế giễu. - Nghĩ đến nó sẽ như thế nào, khi nằm bên cạnh tôi, ham muốn một tình yêu mà sẽ làm xao động tâm hồn cô. Hãy nghĩ đến điều này đây.

Dứt câu, Lucas kéo mạnh Rebecca sát vào mình và hôn cô một cách thật mãnh liệt.

5. Chương 5

Buổi sáng hôm đó ở nhà thờ, Rebecca đã không được tập trung, và để làm mọi việc tệ hại hơn thế nữa, Lucas đã yêu cầu được đi chung với cô. Cô ngồi phía trên cùng với mọi người trong ca đoàn, và suốt thời gian Cha đọc và giảng bài phúc âm, “ông” Kiley chỉ lo ngắm cô hơn là chú ý đến Cha xứ.

Khi vị linh mục chào mừng Lucas trở lại Cornucopia giữa công chúng và bảo đó là một việc tốt khi cả gia đình anh đã được đoàn tụ, thì Rebecca cứ ngỡ thế nào ông Trời cũng sẽ cho sét đánh xuyên qua mái ngói mỏng manh của ngôi nhà thờ bé nhỏ này để đánh chết cô. Lucas mỉm cười rạng rỡ, thích thú khi thấy cô không được tự nhiên. Và suốt buổi xã giao với cộng đồng sau giờ lễ, anh gọi Rebecca bằng “em yêu” và vòng một cánh tay ngang hông cô mỗi khi anh tìm thấy cơ hội.

Phải nói là anh được biết bởi nhiều người trong xã này. Đến lúc những người trong cộng đồng bé nhỏ nhưng đoàn kết này chuẩn bị trở về nhà của họ thì Lucas đã nhận được không ít hơn ba lời mời đi dùng cơm tối. Và lẽ dĩ nhiên là anh phải dẫn Rebecca và hai đứa nhỏ theo rồi.

Thật tế nhị, anh từ chối những lời mời. Anh bảo rằng mình vẫn còn đang trong thời gian làm quen lại với tài nấu nướng của “bà xã” và hứa rằng sẽ rảnh rỗi hơn một khi tuần trăng mật chấm dứt.

- “Tuần trăng mật” ư? - Một lát sau Rebecca hỏi gần với vẻ xấu hổ, khi cô ngồi bên cạnh Lucas trên hàng ghế trước của chiếc xe ngựa. Annabelle và Susan ngồi đằng sau, say sưa với những câu chuyện riêng của chúng. - Lucas, tại sao anh có thể làm cho tôi phải ngượng ngùng như thế chứ?

Anh tủm tỉm cười khi cúi người xuống để thả thắng ra, và sau đó giục cho đôi ngựa chạy đi với một cái giật nhẹ từ dây cương.

- Anh chỉ làm đúng vai trò của mình để ăn khớp với câu chuyện của em thôi mà Becky. - Anh nói lý lẽ. - Khi mà một người đàn ông xa cách vợ mình lâu như là em bảo anh đã... thì đương nhiên là anh ta sẽ cảm thấy cần phải bù đắp lại những khoảng thời gian đã mất mát rồi. Thật ra thì mọi người sẽ mong chờ để thấy em có em bé nội trong năm sau hay vào năm kế tiếp đấy.

Đôi má Rebecca ửng đỏ, nhưng cô cố giữ lòng tự trọng của mình.

- Vậy thì mọi người sẽ phải thất vọng thôi.

Lucas cười khanh khách, và trong đầu Rebecca đoán chắc là anh đang nghĩ đến sự hưởng ứng cuồng nhiệt từ cô đối với những lần mà anh đã hôn cô. Không những là đêm hôm trước mà cả buổi sáng này nữa.

- Cũng có thể là vậy. - Anh đáp.

Câu trả lời đầy ngụ ý của anh làm Rebecca giận tím gan. Đúng vậy, cô đã nói dối và đã xâm chiếm gia cư của anh. Và đúng là không thể chối bỏ việc cô thể hiện như một người đàn bà lẳng lơ trắng trợn vào buổi sáng này, cố tình trêu gan Lucas với sự lỗ lỏ của mình - ôi lạy Chúa, cái gì đã khiến cô trở nên như thế chứ? Nhưng mà cô không phải là một kẻ xấu xa. Cô là một người trong sạch, và cô chưa từng ăn cắp một lần nào trong cuộc đời mình, mặc dù đã lắm lúc cô đói khát. Cô đã cố gắng sống một cuộc sống đúng với câu “nghèo cho sạch, rách cho thơm”. Cô làm việc cật lực và sống với những gì cô dành dụm được, và cô đối xử tốt với tất cả mọi người. Gã họ Kiley này đâu có quyền hành gì để bảo rằng cô sẽ hiến dâng thân thể cô cho hắn hay cho bất cứ tên đàn ông nào khác chứ.

- Anh có vẻ hơi kiêu ngạo rồi đấy. - Cô nói như tha thứ. Và một cơn tuyết mới lại bắt đầu rơi, phủ lên những cái lưng dài, khỏe mạnh của mấy chú ngựa và trên vành nón của Lucas là những bông tuyết thật to và mịn màng. Cả một sự tĩnh mịch bao trùm không gian. - Hơn nữa, anh đã đánh giá quá cao về sự thu hút của mình.

Lucas mỉm cười, tỏ ra rất trầm tĩnh với sự phê bình của cô. Anh dùng ngón tay cái đẩy ngược chiếc nón của mình ra phía sau theo thói quen.

- Cô lớn lên trong sự nghèo khó ở Chicago. - Anh nhận xét. - Việc đó quá rõ ràng. Nhưng tôi có thể nhìn thấy cô đã từng được giáo dục qua phong cách cô nói chuyện. Cô đã làm gì để có thể đi học vậy Becky?

Rebecca dán mắt nhìn những cảnh vật trắng xóa xung quanh. Lucas đã gần như chạm đến linh hồn cô. Và cô không muốn để cho anh nhìn thấy sự đau đớn mang đến cho cô khi cô nhớ lại chuyện cũ. Nói thật, để lộ thân thể cô cho anh thấy còn dễ dàng hơn ngay lúc này.

- Mẹ tôi qua đời khi tôi 11 tuổi. - Cô nói khẽ. - Ba không thể lo được nên ông đã bỏ tôi ở trước cổng nhà của em gái ông ấy. Cô Martha là một phế nhân và tôi đã phải chăm sóc cho cô cả ngày lẫn đêm để được miếng ăn, chỗ ở. Nhưng cô có dạy cho tôi đọc chữ. Tôi xem hết tất cả các sách vở mà tôi có thể xin hoặc mượn. Và tôi nghĩ có lẽ những gì tôi học được từ việc đó đã được dùng đến. - Khi cô đủ can đảm, Rebecca nhìn sang Lucas. - Còn anh thì sao hả? Anh có được đi học không?

Lucas sửa lại chiếc nón của mình, thoáng nhìn trên đường và đưa sự chú ý của anh về Rebecca.

- Cũng được một thời gian. Mẹ của tôi ngày xưa là giáo viên trước khi lấy ba tôi. Bà đã dạy cho tôi những gì bà có thể. Cũng như cô, những cái khác tôi cũng tự tìm tòi học hỏi, đa số là từ sách vở.

Một thoáng im lặng giữa họ mang lại chút không gian bình yên đến bất ngờ. Chiếc xe ngựa lắc lư trên con đường đã có nhiều ổ gà. Hai đứa trẻ luôn nói huyền thuyên tuy đôi lúc có hơi bất đồng ý kiến, và tuyết thì rơi xuống nhiều hơn, nhanh hơn.

Khi họ về đến nhà, Lucas cho xe ngựa chạy thẳng vào trong chuồng ngựa. Hai cô bé ở lại quần quýt bên anh, còn Rebecca thì đi vào nhà để chuẩn bị bữa cơm tối cho ngày Chủ Nhật.

Cô tìm thấy thịt gà Tây xay trong những món đồ Lucas đem đến cùng anh khi mới trở về, và nó làm cho cả nhà bếp tỏa lên một mùi thơm đến phát thêm khi được nướng lên.

Rebecca thay chiếc áo dài bằng vải xít bóng mà cô mặc đi nhà thờ bằng một chiếc áo bình thường bằng vải hoa. Cô buộc một cái khăn lau chén quanh hông làm như cái tạp dề, đốt vài cây đèn chông để chiếu sáng giữa cái u ám của buổi trưa mùa Đông, và dọn bàn ăn. Trong lúc cô chờ cho khoai lang tây luộc chín, cô

nhóm lửa cho sáng ở lò sưởi nơi phòng khách, và ngồi đọc tờ báo mà Mary đã đưa cho cô vào ngày hôm trước.

Có một đoạn đặc biệt nằm trong chỗ quảng cáo ở trang sau gợi sự chú ý của cô. Theo như hàng chữ in đậm thì mấy người đàn ông ở Seattle và Alaska đang kén vợ dữ lắm, và cuộc hành trình đi đến đó sẽ được họ lo hết cho những ứng cử viên thích hợp. Mặc cho cô đang rùng mình với ý nghĩ phải lấy một người xa lạ, cô lấy cái kéo may đồ của mình và cắt đoạn quảng cáo đó ra, xếp nó lại và nhét vào trong túi áo của mình. Rồi sau đó, về tư lự, cô ném những gì còn lại của tờ báo vào trong đồng lửa.

Khi hai cô bé bước vào từ chuồng ngựa, má của chúng ửng đỏ và mắt chúng lộ vẻ hớn hở.

- Anh Lucas đang làm việc ở chuồng ngựa. - Susan thốt lên một cách hăng hái. Thật không giống tánh của con bé tí nào. - Phải chi chị thấy được những dụng cụ, đồ nghề anh ấy có kìa!

- Anh ấy sẽ đóng những cái bàn, cái tủ, những khung giường, và bán cho người ta. - Annabelle nói thêm với vẻ như ca tụng. - Anh ấy là thợ mộc.

- Và bất cứ tụi em làm cái gì, - Susan xen vào. - Tụi em cũng không được bước chân vào chỗ làm việc ấy từ bây giờ cho đến Noel.

Rebecca mỉm cười nhưng cô cũng cảm thấy có một chút gì đó bực bội. Dù gì đi nữa thì Lucas cũng là một người xa lạ kia mà. Và chưa gì hết thì Annabelle và Susan đã xem anh như một vị Thánh rơi xuống từ trên Trời, chiếu sáng ánh hào quang vậy.

- Đi rửa tay, rửa mặt đi nào. - Cô bảo với hai em. - Và lần sau khi hai đứa đi vào từ chuồng ngựa, thì hãy chùi chân trước nhé.

Susan và Annabelle đưa mắt nhìn nhau và nhún vai. Sau đó cả hai chạy vụt đi để làm những gì cô vừa mới bảo chúng.

Khi Lucas bước vào, anh dẫn theo ông Pontious - người lái buôn mà đôi lúc ở trọ lại cái phòng trống giành cho người làm ở ngoài nơi chuồng ngựa.

- Hãy nhìn xem ngọn gió đã thổi ai đến đây này! - Ông Pontious reo lên, miệng cười toe toét, và làm bộ đang rộng hai tay ra.

Ông ta là một người đàn ông cao, ốm, với cái đầu hói bên dưới chiếc nón nỉ cổ hữu mà ông thường đội, và lúc nào cũng tươi cười. Mặc dù ngoài mặt ông vui vẻ nhưng trong ánh mắt của ông là cả một nỗi lo âu.

Rebecca chào đón ông nồng nhiệt. Cô đang nghĩ xem không biết ông ấy có đoán được sự qua mặt của cô không. Và liệu ông có suy ra rằng Lucas Kiley quả thật không phải là người chồng bị mất tích lâu nay của cô không. Cô dọn thêm chén đĩa lên bàn và rót cà phê cho khách của mình. Và suốt bữa ăn, ông ta và Lucas bàn về việc trồng trọt.

Nói chung là cả hai người họ đều đồng ý rằng trồng lúa mì ở Cornucopia sẽ có nhiều thu hoạch. Và hiện tại, với việc xe lửa đến đây mỗi tuần một lần, chuyện mua bán sẽ không còn khó khăn nữa. Cái mà cả xã này cần là một nhà máy để xay bột mì, Lucas và người khách đồng cảm nghĩ.

Rebecca dọn dẹp hết những chén đĩa khi các thức ăn đã được thanh toán gần sạch sẽ, và dọn ra một cái bánh táo nướng.

- Phải nói rằng tôi yên lòng hơn khi thấy cô Kiley và hai đứa nhỏ không còn lẻ loi ở đây nữa. - Ông Pontious nói, miệng vẫn nhai một cách ngon lành. - Với cuộc sống của đa số người bây giờ, những chuyện xấu thường hay xảy ra, quả thật là không được an toàn cho lắm.

Lucas ném cho Rebecca một cái nhìn ranh mãnh.

- Đừng lo. - Anh bảo. - Tôi sẽ dòm chừng vợ của mình mà.

Có thể là như vậy thật, Rebecca nhủ thầm. Nhưng ai lại sẽ là người bảo vệ cô từ anh chồng hồ này cơ chứ? Mặc dù anh đã hứa rằng anh sẽ không cám dỗ cô, Lucas rất tài tình trong việc làm cho cô ham muốn anh mà không cần phải làm bất cứ một điều gì cả.

Tối đó, dưới ánh sáng của những cây đèn dầu, ông Pontious và Lucas chơi đánh bài rất khuya. Hai đứa trẻ đã ngủ say và Rebecca cũng đã thả mình trên giường của Lucas từ lâu khi “chồng” của cô rút cuộc cũng bước vào phòng.

Rebecca giả vờ đã ngủ và cô vừa nhẹ nhõm, vừa thất vọng khi Lucas không ngó ngang gì đến cô. Anh chỉ cởi đồ, chui vào trong tấm chăn dày và ngáp một tiếng đủ lớn, y như một chú gấu chuẩn bị sẵn sàng ngủ vùi suốt mùa Đông.

Cô tức điên tiết khi anh chỉ cần nằm đó thôi cũng đủ làm cho cô xao động và cảm giác rõ rệt đôi cánh tay mạnh mẽ của anh, bờ ngực vạm vỡ, cái bụng rắn chắc, và đôi chân khỏe mạnh của anh...

Buổi sáng đến làm Rebecca giật mình, bởi vì cô ngỡ mình phải dần vật trong đau khổ thay vì ngủ ngon. Lucas đã thức và đang làm việc ngoài chuồng ngựa. Hai đứa nhỏ cũng đã thức và đã tự mình chuẩn bị sẵn sàng để đến trường.

- Anh Lucas đã làm bánh rán. - Annabelle giải thích khi Rebecca bảo cô sẽ làm bánh mì nướng và trứng chiên cho bọn chúng ăn sáng.

- Chú Pontious còn nói là chú chưa bao giờ được ăn bánh rán nào ngon hơn như thế. - Susan nhận xét. Rồi cô bé nhú mắt nhìn người chị cả, vẻ lo lắng. - Chị Rebecca này, chị có sao không hả? Chị nhìn có vẻ hơi xanh xao đó.

- Chị không sao. - Rebecca đáp, và nếu như những lời lẽ ấy thốt ra có phần gắt gỏng thì ôi, cô chẳng thể nào kiềm chế được. Lo lắng cho Annabelle và Susan là trách nhiệm của cô mà, đầu phải của Lucas. Và cô không cần đến sự giúp đỡ của anh. - Đừng quên mang giày boots và cài nút áo lạnh lại trước khi tụi em chuẩn bị về nhà trưa nay đó. Và đến phiên ai cho đàn gà ăn đây hả?

- Anh Lucas đã làm việc ấy rồi. - Annabelle nói và rồi cả hai cô bé đã biến mất, chạy đua nhau trên con đường ngập đầy tuyết sáng nay.

Ông Pontious bước vào vừa đúng lúc Rebecca rửa xong cái đĩa cuối cùng của buổi ăn sáng.

- Cô đúng là có một người chồng tốt đấy. - Ông nói, nhưng ánh nhìn trong đôi mắt mệt mỏi vì đi đường của ông có chút ủ rũ.

Rebecca không đá động gì đến tính tình của Lucas. Cô rút một tách cà phê cho người trú khách mà cô quý nhất, và ông ta ngồi xuống tại bàn ăn.

- Có chuyện gì đó đã làm ông lo lắng từ khi ông đến đây. - Cô nói nhẹ nhàng. - Có chuyện gì thế?

Ông Pontious tăng hắng lấy giọng và đưa mấy ngón tay dài chạm vào cái tách cho ấm.

- Tốt hơn hết là hãy ngồi xuống đi, cô Kiley ạ.

Trước đó Rebecca chỉ có cảm giác tò mò, nhưng bây giờ có một chút lo sợ lóe lên trong lòng cô. Cô ngồi xuống tại bàn ăn cùng với người trú khách, và ông ta liếc sang cánh cửa một cách sợ sệt, chừng như lo sợ Lucas sẽ xuất hiện vậy.

Sau một lúc thật lâu, cuối cùng ông mới lên tiếng trở lại. Vừa nói, ông vừa rút ra một cái túi nhỏ bằng da từ cái túi bên trong chiếc áo gi lê được đan bằng len của mình.

- Như cô cũng biết đấy. - Ông khàn giọng. - Tôi đi Spokane cũng thường lắm, để tôi có thể lấy hàng mới đem về nơi ngoại ô này để bán. Tuần trước, tôi đã gặp một người đàn ông ở đó, và hắn đã bán cho tôi cái này.

Trước khi Rebecca có thể với tới món đồ, ông Pontious đẩy nó sang cô với vẻ miễn cưỡng. Cô đã biết cô sẽ nhìn thấy cái gì khi cô mở cái túi ấy ra. Mặc dù vậy, tim cô như ngừng đập khi cô thấy tấm hình nằm bên

trong. Đó là một trong những tấm hình gã Duke Jones đã chụp cô trong những ngày khốn khổ ấy trước khi Rebecca và hai đứa bé rời khỏi Chicago, và đôi mắt cô nhìn sững vào gương mặt chính mình từ chiếc hộp bằng thiếc.

Nhưng đó không phải là đoạn xấu nhất. Cô đã chụp ảnh đó trong một chiếc áo lót mỏng và cái quần đùi ngắn cũn, và tóc cô thì rối bời, xõa dài xuống giữa lưng, y như là một cô gái điếm. Gương mặt cô rõ ràng đã được sơn phết, và cô cho đó là một nét quyến rũ như lời khẳng định của ông Jones.

Rebecca xoa bóp sau gáy, nơi bắt đầu gây cho cô một cơn nhức đầu. Cô biết rất ít về Lucas Kiley, nhưng cô hiểu rõ anh ấy rất xem thường những người đàn bà không đàn ông. Có một lần, lúc còn ở Chicago, cô đã nghe anh nói những lời miệt thị về một cô mình tinh đang ở tại nhà trọ một thời gian ngắn. Khi chính người đàn bà đó ve vãn công khai với Lucas tại bàn ăn, anh đã xem thường cô ta với một ánh mắt lạnh lùng.

Giờ đây, đang ở trong căn bếp ẩm áp, đàn ông của Lucas Kiley, Rebecca có cảm giác như một người phạm tội hơn bao giờ hết. Cô che miệng lại bằng một tay và thốt ra một tiếng rên mặc dù cô không muốn.

Ông Pontious nhìn cô với vẻ thương hại.

- Tôi đoán là cô phải có một lý do chính đáng nào đó cho những việc cô làm. - Ông nói. - Mặc dù vậy, tôi không nghĩ là người dân ở đây sẽ dễ dàng thông cảm cho những việc làm như chuyện này đâu.

Rebecca đóng cái túi lại và che nó lại bằng một bàn tay đang còn run rẩy, cứ như cô sẽ bảo vệ bí mật của mình bằng cách ấy.

- Người đàn ông mà bán cho ông cái này, - Cô thì thào, giọng đứt quãng. - Hắn ta tên gì vậy?

- Họ Jones, nếu như tôi nhớ không lầm. - Ông Pontious nói. - Hắn ta đang sửa sang để mở một tiệm studio ở Spokane. Tôi gặp phải anh ta ở trong... à... trong quán bar Rusty Spur một đêm, và đó là lúc mà hắn ta cho tôi xem hình của cô. Tôi mua nó 10 xu đấy.

Rebecca biết rõ dù không nhìn vào gương là mặt mày cô đã tái nhợt như lớp tuyết đang phủ trên đất mấy chục dặm quanh đây. Lắc đầu, cô đi đến cái tủ, lấy ra 10 xu từ trong cái hộp thiếc mà cô cất trong ngăn đầu tiên, và gửi lại cho ông Pontious.

Ông lắc đầu không nhận số tiền ấy và đẩy tấm hình về phía cô.

Rebecca nhìn sững vào tấm ảnh một lần nữa, rồi sau đó với vẻ cương quyết, cô đem đến bên lò sưởi, ném nó vào đó và nhìn trong im lặng đến nghệt thở khi nó cháy cong thành tro.

6. Chương 6

Sau khi ông Pontious đã ra ngoài chuồng ngựa để nghỉ ngơi ở căn phòng trống ngoài đây, Rebecca đi vào phòng chứa thức ăn như một kẻ vô hồn để lấy cái chậu đựng nước. Trong đầu cô đầy ắp những hình ảnh cô tạo dáng cho mấy tấm hình ghê tởm của Duke Jones. Cô không màng đến những việc xung quanh mình. Cô đổ nước đầy ấm và đặt nó lên lò đun sôi một cách thật máy móc.

Bỗng cô giật mình tỉnh mộng, hay ít nhất là chỉ trong giây lát, khi cánh cửa đằng sau nhà được mở ra và Lucas bước vào, mang cả luồng gió lạnh vào trong.

Anh nhìn cái bồn tắm, cái ấm nước và nhướn một bên chân mày:

- Tôi tưởng cô bảo phẩm hạnh của cô sẽ bị xấu đi nếu như cô tắm trong lúc có sự xuất hiện của tôi chứ.

Anh cởi áo lạnh và nón ra, máng chúng lên cái móc bên cạnh cánh cửa.

Rebecca vẫn còn ngỡ ngàng khi nhìn thấy tấm ảnh đáng sợ đó đã để lại cho cô một cảm giác dơ bẩn. Mặc dù cô biết rằng mình không thể rửa sạch được những gì đã xảy ra ở Chicago lúc trước, tại studio của gã

Jones. Nhưng cô biết chắc rằng mình sẽ điên lên mất nếu như cô không cởi đồ và ngâm mình trong nước nóng và kỳ cọ từ đầu đến chân với xà bông.

- Becky ơi? - Lucas lại gọi khi cô không trả lời anh.

Anh đến bên cô, đưa bàn tay thoảng mùi hương của gỗ, nâng cằm cô, buộc cô phải nhìn anh.

- Có chuyện gì vậy?

Cô muốn nói cho anh biết, cô thật sự muốn lắm. Nhưng ngay giây phút đó, cô đã nhanh chóng nhận thức ra rằng cô đã yêu Lucas Kiley. Đó chính là lý do tại sao cô đã cố gắng tìm kiếm anh sau khi hay tin anh bị tai nạn tại xưởng làm ở Chicago. Và cũng là lý do vì sao cô đến đây ở nhà của anh, giả làm vợ anh. Anh đã cảm thấy thú vị với trò chơi “vợ chồng hờ” này và cũng tốt bụng, khoan hồng đối với cô.

Một khi anh mà biết được Rebecca đã từng kiếm tiền bằng cách đó thì thế nào anh cũng ghét cô thôi. Tuy là cô chỉ chụp hình để kiếm tiền nuôi bản thân cô và hai đứa nhỏ, chứ chưa hề bán thân. Lucas cũng sẽ không thể bỏ qua được việc cô đã đồng ý chụp hình trong bộ đồ lót như thế. Không đâu. Không một người đàn ông đàn ông nào có thể chấp nhận được điều ấy cả.

Đòi hỏi điều đó thì quả thật là quá đáng.

- Tôi... tôi không sao. - Rốt cuộc cô cũng lên tiếng, thoát khỏi sự va chạm nhẹ từ bàn tay anh trên gương mặt cô. - Chỉ có một chút mệt mỏi thôi mà. Nếu như anh đồng ý cho tôi một chút yên tĩnh một mình...

Lucas gật đầu và bước lùi về phía sau. Nhưng trong đôi mắt anh chứa đầy thắc mắc. Rõ ràng là anh biết Rebecca có gì đó không ổn.

Anh mặc áo lạnh và đội nón vào lại, đốt chiếc đèn chông mà khi nãy vào nhà anh đã cầm theo vô, và rồi rời gót ra ngoài bầu trời lạnh giá.

Rebecca đi lên gác lấy một cái áo ngủ và khăn choàng. Sau đó cô ngồi giữa căn bếp tối đen. Cô thần thờ nhìn ra ngoài cửa sổ trong khi chờ đợi ấm nước được đun sôi. Khi nó đã đủ nóng, cô chế vào trong bồn, pha nước, rồi cởi đồ và ngâm mình trong bồn một cách khoan khoái.

Cô kỳ cọ từng ly từng tí trên người, lau chùi cho đến lúc da của cô rất bóng. Nhưng mà y như cô đã đoán biết trước, cái cảm giác dơ bẩn trên thân thể vẫn không rửa sạch được. Cuối cùng cô cũng với tay lấy cái khăn và lau khô mình. Sau đó cô mặc vào mình chiếc áo ngủ.

Sau một thời khắc trôi qua, Lucas gõ nhẹ lên cánh cửa đằng sau và giọng Rebecca khàn khàn khi cô nói vọng ra:

- Vào đi.

Anh đặt cây đèn chông đang cháy sáng trên bàn, nhìn Rebecca một cái nhìn khó hiểu và nhắc bóng cái bồn tắm nặng nề lên. Giữa lúc anh đi đổ nước thì Rebecca chạy lên gác, nơi có cái phòng ngủ to nhất nhà, và lao mình vào bên dưới một lớp mền. Cô vẫn còn mặc chiếc áo choàng.

Ngay sau đó, Lucas xuất hiện, cầm theo một cây đèn chông.

- Đừng giả vờ như đang ngủ nữa. - Anh ra lệnh với một giọng dịu dàng nhưng không kém phần cứng rắn. - Tôi biết là cô còn thức.

Rebecca có cảm tưởng như tất cả sự can đảm của cô đều tan biến, những yếu điểm của cô đều như được phơi bày ra trước mặt anh. Cô cũng không ngại thốt lên nỗi nghĩ rằng mình sẽ giải quyết được vấn đề này bằng cách đốt cháy tấm ảnh đó đi. Chắc chắn là còn những tấm ảnh khác của cô đang lan truyền ở xung quanh Spokane. Như điên dại, cô moi óc suy nghĩ để tìm một cách giải quyết thích hợp dù biết là vô ích.

- Cám ơn anh đã ra ngoài chuồng ngựa trong lúc tôi tắm. - Cô nói với vẻ lúng túng.

Thượng Đế ở trên cao ơi, tại sao cô phải xiêu lòng vì gã đàn ông này chứ? Từ khi nào và tại sao ý kiến của anh về cô đã trở nên quan trọng đến thế cơ chứ?

Tắm nệm chùn xuống khi Lucas ngồi lên một góc giường và bắt đầu tháo giày bốt của anh ra.

- Chuyện nhỏ thôi mà. Đừng suy nghĩ nhiều nữa. - Anh trả lời một cách chân thành.

Anh cởi bỏ hết áo quần một cách thật tự nhiên cứ y như anh và Rebecca đã ngủ chung một giường hằng nửa thế kỷ rồi vậy. Rồi anh chui mình vào phía dưới tấm chăn khi với tay vịn ngọn đèn chông cho nhỏ lại.

- Tôi cũng bắt đầu cảm thấy mệt mỗi khi phải dùng cái chậu nhỏ để rửa mình rồi. Có thể ngày mai tôi sẽ tắm bằng bồn tắm cùng với nước nóng cho khỏe khoắn con người. Nếu thích thì em có thể ở lại trong nhà bếp và kỳ lưng cho anh, há bà xã.

Anh chỉ là giỡn chơi, và Rebecca biết điều đó, nhưng có chút gì đó trong lời nói của anh, hay là cái giọng dịu dàng và tếu lâm của anh đã đánh tan bức tường mỏng manh mà cô trốn tránh phía sau suốt cả buổi chiều. Bất thình lình, không một điềm báo trước, Rebecca bỗng đứng thẫn thức.

Lucas hơi sững sờ một vài giây. Cô có thể cảm giác được điều đó. Nhưng rồi sau đó anh lại chồm người tới trước và kéo cô vào lòng gần bên anh.

- Nào, nào Becky. - Anh nói với vẻ ngượng ngạo. - Đừng cứ như vậy mà. Coi chừng có hại cho sức khỏe đó.

Có lẽ Rebecca sẽ cười ngất nếu như cô không trong trạng thái tuyệt vọng. Và kết quả là cô chỉ có thể thốt ra một tiếng nức nở thật đáng thương. Cô là một người đàn bà mạnh mẽ, và cô có thể chịu đựng được nhiều hơn đa số người phụ nữ khác. Nhưng cuối cùng, đến nước này thì đã quá giới hạn của cô rồi.

Anh hôn lên đỉnh đầu của cô, luồn mấy ngón tay vào trong tóc cô và ôm siết cô vào lòng.

- Mặc cho có chuyện gì đi nữa. - Anh an ủi. - Anh muốn giúp cho em.

Cô lại thút thít, tiếng nấc nghẹn ngào bởi tấm chăn cô che phủ lên mặt. Tinh thần của cô đang rối loạn ghê gớm. Và ngay trong lúc này thân thể cô lại phản bội chính cô. Lucas thật mạnh mẽ, rắn chắc khi thật gần bên cô như thế. Anh như một bức tường vững chắc có thể bảo vệ cô với bất cứ sự nguy hiểm nào.

Rebecca đưa tay vòng quanh cổ anh, tựa má lên ngực anh, lắng nghe nhịp đập của tim anh - nhanh nhưng đều đặn. Sớm muộn gì thì những tấm ảnh kia cũng sẽ lan đến Cornucopia - có lẽ nó đã được phơi bày ở đây rồi cũng không chừng - và khi Lucas nhìn thấy chúng, thế giới của cô sẽ kết thúc. Thời gian cô ở bên anh thật ngắn ngủi và quý báu.

- Hãy yêu em đi. - Cô thì thầm.

Anh đẩy cô nằm tựa lưng xuống giường và chồm lên người cô. Gương mặt anh không khác gì cái bóng trong màn đêm của căn phòng ngủ.

- Em nói cái gì?

- Em... em muốn anh, Lucas ạ. Anh từng bảo là em sẽ mong muốn hôn nhân của chúng ta được hợp thức hóa, và anh đã đúng. Bây giờ em mong muốn điều ấy đây.

Giọng anh có vẻ như không tin.

- Em có chắc không đấy?

Rebecca gật nhẹ. Và cô rất chắc chắn với điều đó. Khi cô phải rời xa Lucas và nông trại này, và cả Cornucopia vĩnh viễn, trong sự hổ thẹn, thì ít nhất cô sẽ có một kỷ niệm đẹp để nhớ lại nơi này.

- Vâng. - Cô cố gắng đáp.

Môi anh đặt lên môi cô. Anh hôn cô, nụ hôn kéo dài cho đến khi cả hai người họ tưởng chừng như nghẹt thở khi anh cuối cùng rời khỏi môi cô.

- Đây có phải là lần đầu tiên của em không?

Nước mắt ước đắm trên mi cô, và cô thật mừng khi anh không thể thấy được chúng. Mặc dù thân xác cô vẫn còn trong trắng, nhưng trong thâm tâm cô, một nơi sâu thẳm nào đó, cô đã bị anh chiếm hữu từ lâu mất rồi.

- Vâng, Lucas. - Cô nói với anh. - Anh là người đầu tiên.

Anh lằm bằm vài câu gì đó, rồi nhẹ nhàng kéo chiếc áo ngủ lên qua khỏi đầu cô và ném nó ra xa. Má cô ửng đỏ khi anh vặn sáng cây đèn chông, và cô định che mình lại, nhưng Lucas đã không để cho cô làm được điều ấy.

Anh dang chân cô ra và chiêm ngưỡng gương mặt cô và khắp thân thể cô, y như cô là một bức tranh rực rỡ hay là một buổi chiều hoàng hôn không bao giờ tắt vậy.

- Bắt đầu từ cái lúc anh gặp em lần đầu tiên, khi cả hai chúng ta còn ở tại nhà trọ, anh đã từng muốn nhìn em như thế này, được chạm vào người em.

Rebecca bẽn lẽn và định che ngực lại với đôi tay mình, nhưng Lucas nắm chặt cổ tay cô và giữ chúng trên nệm một cách dễ dàng.

- Nó có... nó có đau lắm không anh? - Cô hỏi.

Lucas đưa tay sờ lên ngực cô, vuốt ve:

- Chỉ một lần này thôi. - Anh đáp. - Anh hứa anh sẽ làm cho em hạnh phúc, chỉ nếu như em tin tưởng nơi anh.

Cô nhắm nghiền đôi mắt, hơi cong lưng lại, và rên khẽ khi anh không ngừng vuốt ve mơn trớn:

- Em tin anh mà. - Cô nói.

Chỉ có thế, Lucas hôn khắp người cô, khám phá thân thể cô, tạo cho cô một cảm giác khoan khoái. Sự rung động đầu đời của người con gái làm cô cần anh biết bao.

Sau cái giây phút ngọt ngào ấy trôi qua, cô nằm trọn trong lòng Lucas. Cô không thốt lên được lời nào, vẫn còn sững sốt với cảm giác khoái lạc anh vừa mang đến cho cô.

Anh ôm cô thật lâu, cho đến khi sự khao khát của anh cũng dâng cao.

- Đây là cơ hội cuối cùng của em đấy. - Anh thì thào. - Nếu như em không chấp nhận anh thì, lạy Chúa tôi, hãy nói ngay lúc này.

Thay vào đó, Rebecca dang rộng cánh tay sau lưng anh, kéo anh sát mình hơn.

Lucas thở ra và sau đó, rất chậm rãi, anh hòa nhập với cô. Cô cảm thấy một thoáng đau nhói. Anh vẫn không rời xa cô, hôn lên mi mắt cô, thì thầm những lời an ủi, yêu thương.

Cảm giác thăng hoa làm Rebecca sững sốt đến độ cô mở to đôi mắt. Cô thở hổn hển và ngửa đầu ra sau. Lucas hôn bên dưới cằm cô.

- Có muốn anh ngừng không? - Giọng anh như sấm sét từ xa vọng lại.

- Không. - Rebecca rên khẽ. - Không... đừng nhé... đừng rời xa em...

Anh cười ra tiếng và tiếp tục mang đến cho cô những cảm giác dễ chịu mà cô không rõ vì sao.

- Lucas à. - Cô nói thầm, khi thân thể cô đang tập dần với thân thể của anh. - Lucas... có đúng là nó phải xảy ra như thế này không anh?

Lucas cười to và cắn vành tai cô, tạo cho cô thêm một cảm giác kỳ lạ.

- Đúng vậy, Becky. - Anh trả lời. - Nó phải xảy ra y như thế này đấy. Và anh lúc nào cũng nghĩ rằng nó sẽ tuyệt vời như thế nếu như anh và em một lúc nào đó tìm thấy chúng ta đắp chung một cái mền.

Rebecca như lên cơn sốt, hướng hồ muốn huyệt hơi. Cô nửa quằn quại, nửa khó chịu, nhưng không cưỡng lại được cảm giác đang trào dâng. Những ngón tay cô cấu sâu lên vai anh.

- Ôi, Lucas ơi, em không thể chịu được nữa rồi... em không biết...

Anh hôn khắp khuôn mặt cô, những nụ hôn dịu dàng, mật ngọt.

- Hãy để điều ấy xảy ra. - Anh nói với cô và khi cô cong lưng lại, anh hôn cô lần nữa, không kịp để cho cô hét lên vì sung sướng.

Niềm hạnh phúc mãnh liệt đã làm cho Rebecca nửa mê nửa tỉnh khi phút cuối cùng Lucas cũng như cô, gần điên đảo vì sự khao khát dâng cao, cả hai tâm hồn cùng nhau thăng hoa.

Cô ôm chặt lấy anh, vuốt ve anh một cách trêu mến khi anh nằm sập xuống bên cạnh cô, định thần lại sau những giây phút vừa qua.

- Bây giờ thì em chắc chắn sẽ rơi xuống địa ngục mất thôi. - Cô nói thật đáng thương, sau một khắc trôi qua và hơi thở của cô đã trở lại bình thường.

Lucas cười phá lên.

- Không đâu. - Anh đáp. - Họ sẽ không biết phải làm gì với em dưới đây đâu.

Rebecca không rõ là cô mới vừa nhận lời khen thưởng hay là sỉ nhục nữa.

- Chắc chắn là em cũng sẽ gặp khó khăn y như thế ở trên thiên đàng. - Cô nói vẻ buồn bã. - Bất cứ nơi nào em đến, thì em cũng giống như một củ hành nằm trong đóng cải vậy.

Anh hôn cô thật nhẹ và vuốt lên má cô. Sau đó đẩy mớ tóc của cô ra sau để sờ lên vành tai cô.

- Ôi, Becky. Hãy tin anh đi, em không phải là một củ hành đâu. Em là một bông hồng hoang dã, xinh đẹp và đầy hương thơm nhưng cũng có nhiều gai nhọn làm cho một người đàn ông phải lấy hết can đảm để có thể chạm vào em.

Nơi cổ họng Rebecca như có một cục nghẹn vậy.

- Có đôi lúc anh nói chuyện như là đọc thơ vậy, mặc dù lời lẽ không có vần tí nào. Có bao giờ ai đó đã nói với anh thế chưa?

Lucas đặt một bàn tay lên ngực cô, anh cúi đầu xuống hôn lấy nó.

- Chưa. - Anh trả lời. - Nhưng mà không cần thiết phải nói nên lời mới làm thành một bài thơ được. Khi mà em và anh quện vào nhau như ban nãy, khi chúng ta từ hai nhập một thì đó cũng là thơ đấy.

Cô đan tay vào tóc anh và ghì đầu anh sát xuống ngực cô khi anh mân mê nó thì thân thể cô cũng tạo nên những vần thơ, mặc dù cô giữ im lặng suốt những giờ phút tiếp theo.

7. Chương 7

Mọi nỗi lo âu và nghi ngờ của Rebecca đã trở lại vào buổi sáng hôm sau. Cô nghĩ ngợi không biết sống hai lòng như thế này - vừa là một người con gái đoan trang, thủy mị - vừa có thể lăng lợ, đa tình sẽ có kết quả ra sao nữa. Cô nghĩ rằng cô không phải là một người hoàn mỹ như những người phụ nữ khác. Chắc chắn đó là di sản của người cha vô lương tâm của cô đã để lại cho cô.

Ông Pontious vào bàn dùng bữa ăn sáng với cả nhà, và rõ ràng là giữa ông và Rebecca có sự lúng túng không được tự nhiên. Ông vội vã lên đường sau khi thanh toán chi phí cho một đêm ngủ trọ. Lucas bỏ ra nơi làm việc của anh bên ngoài chuồng ngựa. Bọn trẻ thì lợi bộ một cách hùng hồn qua một lớp tuyết dày với sách vở trong tay.

Rebecca đã làm xong chiếc áo đầm nhung đỏ, ngoại trừ ráp thêm những đường viền cuối cùng. Khoảng trưa, Ginny Dylan đến nhà để thử đồ lần chót. Cô ấy là một cô gái trẻ xinh đẹp. Với mái tóc đen huyền và đôi mắt xanh biếc, trong chiếc áo đầm rực rỡ đó, cô ta quả thật là một bức ảnh tuyệt trần.

Ngay lúc Rebecca vừa gắn cây kim gút ở đường viền nơi áo của Ginny thì cánh cửa sau vụt mở và Lucas bước vào trong bếp cùng với làn gió lạnh thổi nhẹ. Thật vô lý nhưng Rebecca cảm thấy lo sợ rằng anh chỉ cần nhìn con bé Ginny xinh đẹp kia là sẽ quên ngay những gì xảy ra đêm qua.

Anh chào hỏi người khách với cái gật đầu thân ái. Sau đó anh máng áo lạnh và nón lên tường, đi đến lò rót một ít cà phê và thơ thẩn bỏ vào phòng khách. Rebecca xấu hổ khi cô cảm thấy nhẹ nhõm. Lucas có vẻ như không hề chú ý đến người đẹp của Cornucopia.

Ginny luôn luôn có tài quyến rũ đàn ông ở mọi lứa tuổi. Và cô tỏ ra có chút hờn dỗi khi hấp một miếng trà và chờ đợi Rebecca may xong đường viền cho cái áo. Khi công việc đã hoàn thành và nhìn đẹp mắt, Ginny trả tiền công cho Rebecca như đã giao hẹn và ra về. Cô ta trở lại thị trấn trong chiếc xe ngựa nhỏ bốn bánh hoàng trắng.

Có lẽ Rebecca sẽ tiếc nuối chiếc áo đầm rực rỡ đó đến một hay hai giờ nếu như đầu óc của cô không bị chi phối bởi tấm ảnh nguyên rửa mà ông Pontious đã cho cô xem vào đêm hôm trước. Cô nhìn chăm chăm vào số tiền Ginny mới vừa trả cho cô. Trước đó cô đã định cộng nó vào trong sổ tiền tiết kiệm của mình. Và bây giờ thì cô biết cô phải dùng nó để trả tiền xe ngựa cho chuyến đi Spokane. Cơ hội duy nhất của cô để tìm sự bình yên trong tâm hồn và hạnh phúc thật sự nằm trong việc tìm cho ra Duke Jones và thuyết phục hắn ta hủy bỏ những phim ảnh có giữ hình của cô. Cô sẽ không thể tìm ra hết được tất cả những hình mà hắn ta đã rửa ra từ film, và cô chỉ còn có thể hy vọng là hình đó không nhiều lắm. Nhưng một khi những tấm films gốc được hủy diệt thì cơ hội những bức ảnh đó xuất hiện tại Cornucopia sẽ ít hơn nhiều.

Tim cô như muốn thoát ra khỏi lồng ngực khi cô quay qua và nhìn thấy Lucas đang tựa vào cánh cửa bằng gỗ ngay phòng khách, hai tay anh khoanh lại. Trông anh có vẻ như suy đoán, có chút gì đó hơi lo lắng, và lời lẽ của anh thốt ra thật bất ngờ.

- Đáng lẽ ra em mặc cái áo đầm nhung lúc này mới xứng hơn là may chúng cho những người đàn bà khác.

Rebecca không dám nhận những lời tốt đẹp này từ Lucas, nhất là trong lúc cô đang giấu anh một bí mật. Cô cố nở một nụ cười gượng gạo và nhét số tiền vào trong túi của cái tạp dề trước khi bỏ đi để chuẩn bị cho buổi ăn trưa.

- Em mà mặc chiếc áo như thế trông buồn cười lắm. - Cô bảo. - Ngổ và nhà quê lắm đấy.

Giữa lúc Rebecca không đề phòng, Lucas bước đến sau lưng cô, dịu dàng đặt tay lên hai vai cô, xoay cô lại để nhìn anh.

- Không đâu. - Giọng anh cộc lốc. - Em cũng phải nhìn bản thân mình trong gương cả ngàn lần rồi mà, Becky. Làm sao em có thể không nhận ra rằng mình xinh đẹp chứ?

Một nỗi đau ngọt ngào phủ khắp hồn Rebecca. Cô muốn thoát ra khỏi người anh nhưng anh đã giữ chặt cô thật nhanh.

- Lucas à, em xin anh mà... - Cô thì thầm. Cô đoán biết anh sẽ nói gì với cô, và tận đáy lòng cô, cô mong mỗi muốn được nghe những lời lẽ ấy. Nhưng mà cùng một lúc, cô lại khiếp sợ chúng.

- Đã đến lúc chúng ta cần phải làm mọi việc cho đúng rồi đấy. - Anh nói về nhất định. - Chúng ta nên kết hôn. Là kết hôn thật sự ấy.

Nước mắt chực trào trên mi Rebecca. Nhưng cô cố ngăn chúng lại. Lucas không tuyên bố những lời văn hoa nên thơ để nói lên nỗi lòng của anh, nhưng mặc dù vậy, cô vẫn biết anh quan tâm cho cô theo cách riêng của anh. Nếu như anh không phải là một người dễ xiêu lòng thì anh đã tống cổ cô và hai đứa nhỏ ra khỏi nhà anh ngay ngày đầu tiên sau khi anh trở về rồi.

- Anh không hiểu đâu mà. - Cô đáp ứng. - Em không phải... Em có một quá khứ.

Lucas nở một nụ cười méo xệch nhưng lại trông đáng yêu đến nhói lòng.

- Ai cũng có một quá khứ mà. - Anh đáp. - Thế em đã làm gì hả Becky? Đã từng có một cuộc xung đột à? Đánh cướp xe ngựa ư?

Cuộc sống đã dạy cho Rebecca trở nên thực tế hơn. Dù cô có muốn làm cho Lucas thấy rằng thật ra cô chụp ảnh trước ống kính của người lạ - nói chung là những gì cô làm - chỉ là một phút yếu lòng, nhưng cô biết rõ ràng hơn thế. Đàn ông trên thế gian này muôn đời vẫn là những kẻ độc tài.

- Đó không phải là chuyện anh cần phải biết, Lucas Kiley ạ. - Cô nói một cách bướng bỉnh. - Bây giờ, nếu anh không ngại, em muốn soạn cơm trưa lên bàn trước khi đến giờ phải ăn cơm tối.

Vẫn còn đang bối rối, Lucas thả cô ra, nhưng rõ ràng là anh chưa chịu buông tha vấn đề một cách dễ dàng.

- Anh biết em không có chồng hoặc là một người tình nào dấu giếm ở đâu đó cả. Rõ ràng anh là người đầu tiên ở chung với em. - Có lẽ anh đã nhìn thấy làn da cô ửng đỏ phía sau gáy, mặc dù anh không nói gì về việc đó cả. - Hãy nói cho anh biết đi Becky. Có phải em đang trốn chạy pháp luật hay không?

- Không. - Cô đáp, vừa quậy cái nồi chứa đầy đậu mà cô nấu khi nãy. Sau đó cô chuyển sang cắt lát bánh mì được làm bằng bột bắp. - Em chưa làm một điều gì trái pháp luật cả.

Cô nghe thấy mấy cái chân của một chiếc ghế trong nhà bếp tạo nên tiếng kêu kèn kẹt dưới sàn nhà khi anh kéo nó ra sau để ngồi, và rồi anh thở dài.

- Ba của em đang ở trong tù. - Anh đoán, giọng anh có vẻ mệt mỏi nhưng không có một chút gì bức mình. - Hoặc có thể là một trong mấy chỗ mà người ta nhốt những người điên.

Rebecca cắn môi dưới của mình thật lâu như thể đang chống lại sự thúc giục để nói với anh rằng đúng thế, việc đó đại loại là như lời anh nói. Cô đã nói láo nhiều rồi từ khi bước chân đến Cornucopia, vì thế mà một lời xác nhận không đúng sự thật nữa sẽ làm cô ghen nơi cổ họng mất thôi.

- Ba của em có lẽ vào một trong những nơi ấy, nếu như ông ấy đã không tự uống rượu cho đến chết trước.

Cô múc từng muỗng đậu cho vào tô, chồng vài miếng bánh mì lên cái đĩa và bưng những món ăn nhẹ đó sang bàn ăn. Cô thận trọng không dám nhìn vào mắt Lucas. Cô sợ nếu như cô nhìn vào đấy, hồn cô sẽ rơi ra khỏi xác và không bao giờ còn là của riêng cô nữa.

- Em cần phải đi đến Spokane. - Cô nói gọn. - Annabelle và Susan sẽ ở lại với Mary tại cửa hàng bách hóa.

Lucas chụp lấy khuỷu tay cô. Hành động đó không có gì đáng sợ mặc dù có lẽ cô không thể nào thoát được sự kiềm kẹp của anh.

- Đã sắp đến Giáng Sinh rồi. - Anh bảo. - Làm sao em có thể đi xa vào lúc này được chứ?

Đau khổ tràn ngập trong lòng Rebecca. Trong khi những người phụ nữ khác đang chuẩn bị cho ngày lễ này đến giờ phút cuối cùng, nường ngỗng quay và ôm trong lòng những bí mật đẹp đẽ thì cô lại phải chen lấn cùng người ta trên cái ghế ngồi thô cứng của một chiếc xe ngựa nào đó. Cô sẽ đi tìm gã Duke Jones, nắn nỉ hấn ta tiêu diệt đi những tấm hình mà có thể phá hủy cuộc đời của cô.

- Em cần phải đi. - Cô thản nhiên trả lời Lucas.

- Vậy thì anh sẽ đi với em.

- Không! - Cô hét lớn, làm cho bản thân cô và cả Lucas phải giật mình. - Đừng, đây là một việc mà em phải đi làm cho cá nhân em.

- Thế em có trở lại nữa không?

Rebecca không dám đối diện nhìn anh.

- Có chứ. - Cô trả lời nhưng bỏ quên chi tiết rằng nếu như cuộc bàn thảo giữa cô và gã Jones kia không thành công thì viễn tượng có lẽ là cô sẽ trở lại Cornucopia chỉ đủ để rước hai cô em gái từ nơi Mary Daniels mà thôi.

Buổi chiều đó cô soạn hành lý. Khi bọn trẻ trở về từ trường học, ngay lập tức cô đưa cho tụi nó một cái túi da thật lớn, đựng sẵn tất cả những gì bọn chúng cần cho một vài ngày. Hai cô bé nhìn cô vẻ hoang mang, đau khổ. Có lẽ chúng đang nhớ lại những ngày khốn khổ trước đây khi ở chung với người cha, và cuối cùng ông ấy cũng bỏ rơi bọn chúng cho một người khác nuôi nấng. Dù vậy, bọn trẻ vẫn không hỏi một lời.

Lucas chở cả ba người họ vào thị trấn với chiếc xe ngựa của anh và im lặng đến ghệt thở suốt chuyến đi, và Rebecca ngồi cứng đờ như gỗ trên chỗ ngồi cạnh bên anh, để mắt trên con lộ. Đến nơi cửa hàng bách

hóa, anh xách hành lý của họ xuống đặt trên con đường nhỏ bằng gỗ và sau đó bỏ đi cùng với cái sờ nhẹ nơi vành nón của anh là vồn vẹn thay câu chào tạm biệt.

- Chúng ta đi đâu giờ hả? - Annabelle hỏi trong tuyệt vọng.

- Tụi em sẽ ở lại đây tại Cornucopia, chỉ tạm trong thời gian ngắn thôi. - Rebecca trả lời. - Chị có công việc phải làm tại Spokane.

- Nhưng mà sắp sửa đến Giáng Sinh rồi! - Susan than thở. - Nếu như chị không về kịp để tham dự thì sao chứ?

Rebecca thở dài khi cô đẩy cánh cửa của căn tiệm. Một tiếng leng keng vui nhộn vang lên từ chiếc chuông treo trên đầu.

- Nếu đúng vậy thì đó cũng đâu phải là lần đầu tiên. - Cô trả lời với một chút cáu kỉnh. Sự thật thì, bản thân Rebecca cũng chờ đợi đến ngày lễ này, lý do chính là vì Lucas. Mặc dù theo lệ hàng năm thì sẽ có vài món quà. Cô đã có ý định sẽ nấu một bữa ăn đặc biệt và trang trí phòng khách với hình những thiên thần cắt bằng giấy và những xâu chuỗi được kết bằng hạt bắp rang.

Nụ cười rạng rỡ của Mary chợt tắt khi bà nhìn thấy túi xách to lớn Rebecca mang theo.

- Chuyện gì đang xảy ra thế này? - Bà hỏi với giọng hết sức lịch sự.

- Em sẽ rất biết ơn nếu như bọn trẻ có thể ở lại đây với chị một hoặc hai ngày. - Rebecca nói một cách thận trọng, cố gắng để không bật khóc. - Em hứa rằng tụi nó sẽ giúp ích được cho chị khi chúng nó không cần đến trường.

Annabelle và Susan nhìn nhau nhưng cả hai đều không ai lên tiếng.

- Và trong thời gian này thì em sẽ đi đâu, có thể cho chị biết không? - Marry điều tra, bước vòng qua khỏi cái quầy thu ngân để đứng đối diện với Rebecca. Bà chủ tiệm cầm tay cô bạn nhỏ của mình và dẫn cô ra phía sau, giữa hàng giày boots, những cái cuốc và những thùng đựng bột với cái buồng kho chính. - Rồi, hãy bắt đầu nói chuyện đi, Rebecca Kiley.

Rebecca không kiềm chế được những giọt nước mắt của mình và rồi với một giọng thì thào, cô bắt đầu thổ lộ câu chuyện của mình một cách hối hả. Cô kể cho Mary nghe việc cô đã gặp gỡ Lucas như thế nào ở Chicago. Khi họ ở cùng một nhà trọ và cô đã thầm yêu anh ngay từ lúc ấy mặc dù cô vẫn chưa cảm nhận ra điều đó. Cô tự thú rằng mình đã dọn đến Cornucopia vì tin rằng anh đã chết, và giả vờ đóng vai vợ của anh để cô và hai đứa bé có thể có một cuộc sống đàng hoàng.

Mary mỉm cười khi Rebecca kể đến đoạn Lucas trở về một cách bất ngờ để phát hiện ra mình có một người vợ và một gia đình hoàn mỹ, nhưng bà không nói gì để phải làm gián đoạn câu chuyện.

Nụ cười của bà dần dần chuyển sang cái nhìn thương cảm khi Rebecca giải thích cô đã kiếm tiền bằng cách nào để có thể đi đến đây và dọn đến nông trại của Lucas.

- Đêm qua. - Rebecca kết thúc câu chuyện. - Ông Pontious đã ở trọ lại căn phòng trống bên ngoài. Chị Mary à, ông ấy có một trong những tấm hình ghê gớm ấy, và ông ta nói rằng chính ông đã mua nó ở Spokane từ gã Duke Jones.

Mary thở dài và ôm chầm lấy cô bạn nhỏ thật nhanh trước khi buông tiếng hỏi:

- Em nghĩ em sẽ đạt được điều gì sau khi đương đầu với cái gã ấy hả Rebecca? Hẳn rõ ràng là một người không biết sợ là gì, nếu không thì hẳn đã không làm những việc tồi bại như thế ngay từ lúc đầu rồi.

- Em vẫn phải thử. - Rebecca đáp. Cô đứng thẳng người trong cái phòng kho chật hẹp. - Em yêu anh Lucas nhưng nếu như anh ấy mà thấy được một trong những tấm ảnh đó, anh ấy sẽ xem thường em mất thôi.

- Chưa chắc đâu. - Mary trả lời dù không khẳng định cho lắm. - Nói cho cậu ấy biết sự thật và hy vọng cậu ta thông cảm cho em không phải là việc tốt hơn sao? Em đâu phải là người đầu tiên dọn đến nơi này với một hoặc hai bí mật chôn vùi trong quá khứ đâu. Sao chứ, rất nhiều người ở đây toàn là dọn đến nơi này để làm lại cuộc đời vì một lý do nào đó không đấy.

Rebecca chỉ biết lắc đầu. Lucas là một người đàn ông tốt và đáng hoàng, và là một người đầy niềm kiêu hãnh. Anh ấy sẽ không thể nào có thể chịu đựng nổi khi biết được thân thể cô được tung ra trên ảnh để cho bất cứ người đàn ông nào cũng có thể nhìn thấy với cái giá mười xu.

Cô và hai đứa nhỏ ngủ đêm lại ở căn phòng trống nhà Mary. Hai cô bé ngủ say sưa chỉ riêng mình Rebecca là không tài nào ngủ được.

Sáng sớm hôm sau, chiếc xe ngựa đi ngang qua thị trấn và khi đến chuyển đi hướng về Spokane, Rebecca đã lên xe. Cô mừng thầm vì mình là người hành khách duy nhất bởi vì cô đang trong hoàn cảnh không thể nào trò chuyện với một ai dù cho đó là lời xã giao lịch sự.

Chuyến đi thật dài và vô cùng mệt mỏi. Rebecca có thể thấy làn khói từ hơi thở của cô và hai bàn chân cô đã tê dại đến độ cô không tài nào nhúc nhích được những ngón chân mình.

Đến khi cô đặt chân tại Spokane thì màn đêm đã buông xuống và cái thành phố nhỏ này có vẻ ồn ào và điều tàn đối với Rebecca bởi vì bây giờ cô đã trở nên quen thuộc với lối sống ở Cornucopia. Với vẻ cương quyết, cô sửa lại chiếc nón rộng vành của mình cho ngay ngắn, nhất túi xách tay lên từ trên chiếc xe ngựa và bước ra xe một cách thật duyên dáng.

Vì ngại ngừng để hỏi đường đi đến quán rượu mà ông Pontious đã nhắc qua, cô chỉ còn biết đi theo những tiếng đàn dương cầm ai đàn sai nhịp, tiếng súng, và tiếng reo cười cho đến khi cô nhìn thấy một hàng quán xá có vẻ ồn trụi.

Khi cô đứng bên đường đi nhỏ phía trước quán rượu Rusty Spur, nhìn chiếu qua hai cánh cửa đang bật mở thì những bông tuyết trắng đã bắt đầu rơi chung quanh cô, trắng tinh toàn thân như một con thiên nga. Rebecca hít một hơi thật sâu, thả lỏng đôi vai mảnh khảnh của mình và tiếp tục bước đi một cách dững cảm vào “hang cộp” đang mịt mù khói thuốc, nơi mà cô hy vọng có thể tìm thấy Duke Jones.

8. Chương 8

Jones thật ra cũng chẳng thay đổi gì lắm. Anh ta vẫn còn đẹp trai, theo cái kiểu nịnh đầm, và khi anh nhìn thấy Rebecca, anh cười một giọng cười khoái trá, xếp lại mấy lá bài mà anh đang chơi này giờ, và thấy chúng vào chính giữa cái bàn tròn trong quầy rượu.

Những người đàn ông khác đang ngồi đó với anh, bận rộn ngắm nhìn Rebecca nên chẳng cần nhàn gì với việc ván bài của họ bị kết thúc quá sớm.

Jones đứng dậy, ra vẻ như một người đàn ông ga lăng nhất trên đời, và rầy yêu:

- Rebecca cưng! Thiệt ngại quá, đây đâu phải là chỗ cho một người phụ nữ xinh đẹp đặt chân đến!

Rebecca nhú mắt nhìn hấn ta, nhớ lại việc hấn đã lợi dụng cô khi cô đến đường cùng hỏi ở Chicago, việc hấn đã hứa rằng không có một ai ở miền Tây của tiểu bang Mississippi sẽ thấy được những tấm ảnh gớm ghiếc mà hấn chụp đó. Và cô quả là một đứa ngu ngốc đã tin lời hấn ta!

Cô kịp kiểm chế lại mình trước khi có ý định phun nước bọt lên đôi giày ống đặc tiền của hấn, và cố tạo ra nét mặt nhẹ nhàng hơn. Dù thế, cô vẫn không tài nào mỉm cười được ngay lúc này.

- Tôi muốn được nói chuyện riêng với anh. - Cô nói một cách thận trọng.

Anh ta đặt một điều xì gà giữa hai hàm răng, mồi thuốc với một que diêm, và sau đó đưa tay ra vẻ trang nghiêm về phía sau quán rượu.

- Nếu em muốn. - Anh ta nói với cô. - Anh có một văn phòng ở đằng sau.

Chỉ với ý nghĩ chuyện gì sẽ xảy ra ở nơi đó cũng làm cho cô ớn lạnh cả xương sống, nhưng cô thẳng người lại và đi phía trước Jones trên con đường lờ mờ ánh sáng. Mọi việc bây giờ chỉ còn trông chờ vào bản thân cô, xem cô có tài giải quyết ổn thỏa với gã đàn ông - người đang nắm cả tương lai của cô trong tay hắn, hay không mà thôi.

Jones dùng một chiếc chìa khóa to lớn mở cửa và bước vào trong trước Rebecca để đốt đèn lên. Cô cảm thấy hơi nhẹ nhõm khi thấy một cái bàn và ghế, một cái tủ sách và một vài đồ nghề chụp ảnh trong phòng. Ít ra thì nơi này chẳng có cái giường nào cả.

- Ngồi xuống đi. - Anh chàng bảo, đưa tay một cách lịch sự về phía chiếc ghế trước bàn anh. - Đúng là một điều bất ngờ thú vị khi gặp lại em đây, Rebecca.

Rebecca vuốt chiếc váy khi cô ngồi xuống, thận trọng như thể nó bằng tơ lụa chứ không phải một lớp vải hoa đã bị phai màu, và buộc cho nhịp tim đang rộn rã của mình trở lại bình thường hơn.

- Tôi không thể tưởng tượng được là anh sẽ bắt ngờ. - Cô bảo. - Khi anh bán tấm ảnh của tôi cho ông Pontious và nhìn thấy phản ứng của ông ấy, ắt anh cũng phải đoán được rằng ông ấy biết tôi.

Jones nhịp nhịp một ngón tay lên cằm, giả vờ như đang suy nghĩ sâu xa lắm.

- Pontious... Pontious. À, đúng rồi. Cái ông già nhiều chuyện đó hả. - Anh chàng ngừng một hồi, mỉm cười với điều gì còn trên môi mà ban nãy anh ta đã đốt. - Phải chi em nhìn thấy bản mặt ông ta kìa, Becky. Ông ấy trắng bệch như sữa vậy khi ông nhận ra em.

Về thân mật của hắn khi gọi cái tên tắt “Becky” mà từ trước đến giờ chỉ dành riêng cho mỗi một mình Lucas, làm trái tim Rebecca nhói đau và như một luồng nọc độc chạy thẳng vào các mạch máu của cô. Dù vậy, cô vẫn cố gắng giữ thể diện của mình, mặc cho cô biết mặt cô đã tái đi và đang run rẩy một cách rõ rệt.

- Tôi muốn anh hãy hủy hết những tấm phim và hãy trả lại cho tôi những tờ của mấy tấm hình mà anh vẫn còn giữ trong tay. - Cô bảo.

Jones cười lớn và hít vài hơi xì gà một lát trước khi xen vào:

- Vậy sao? Cưng à, em có thể là nhân vật chính trong những bức ảnh đó, nhưng mà chúng thuộc về anh. Em có cái gì để trao đổi hay không?

Rebecca đang xáo trộn giữa hai cảm giác, sợ hãi và giận dữ, mà có thể khiến cho cô nóng nảy và hành động một cách không chín chắn. Điều ấy sẽ chẳng có lợi lộc gì cho những sự hy vọng của cô và sẽ làm cho những mơ ước của cô về tương lai trở nên khó thực hiện.

- Không gì cả. - Cô trả lời. - Tôi đang chờ mong anh làm một việc tốt.

Lời lẽ này của cô có vẻ khiến cho Jones càng thích thú hơn.

- Trời đất ơi! - Anh ta vang lên như sấm nổ, giơ rộng hai bàn tay ra, vờ như phân bua chuyện gì. - Becky à, em hãy nhìn xung quanh mình xem. Nơi này có phải là một trong những nơi mà một người đàn ông “tốt” thường đến không hở?

Cô siết chặt quai cầm của túi xách bằng cả hai bàn tay.

- Vậy thì anh muốn gì? - Lời nói thốt ra thật khê khàng.

Jones mỉm cười, mở một hộp tủ từ cái bàn có nhiều vết trầy, và lấy ra hai tấm phim và một xấp hình.

- Thật ra thì cũng chẳng có gì. - Anh nói. - Em đã từng làm việc này rồi mà. Nếu làm thêm lần nữa, cũng đâu có mất mát gì chứ?

Dòng máu trong người Rebecca đã trở thành lạnh băng.

- Anh muốn nói gì đây?

Với một cái nhún vai, Jones đáp lại:

- Rõ ràng là em có rất ít tiền hoặc là chẳng có tiền. Nhưng mà tiền bạc thì không phải là tất cả đối với một người phụ nữ xinh đẹp như em thì vẫn còn có thứ khác để trao đổi mà.

Cô đứng lên, lắc đầu trong sự giận dữ và hổ thẹn.

- Tôi có thể thấy được là tôi đã phí thời gian khi đi đến đây. Xin chào, ông Jones.

Anh ta đứng dậy một cách lẹ làng từ cái vẻ ngồi uể oải ban nãy trên chiếc ghế bên kia ngay lúc cô vừa xoay lưng đi.

- Chỉ một đêm trên giường với anh thôi. Chỉ có bấy nhiêu đấy thôi là đủ thuyết phục được anh tiêu hủy những tấm phim này rồi. - Jones trở tới bên cô, im lặng như một con rắn, và chìa cho cô một trong những tấm hình.

Rebecca cảm thấy choáng váng, và cô nghĩ chắc chắn là mình sẽ mửa ngay, nhưng không biết bằng cách nào, cô đã chống chọi để giữ lại lòng tự trọng trước mặt anh ta.

- Tôi thà là ngủ với thần chết đêm nay còn hơn. - Cô nói, và sau đó bước ra, đem theo cái tấm ảnh chết tiệt ấy với mình.

Bây giờ khi cô đang bước đi giữa quán rượu, cô nghĩ với vẻ tuyệt vọng, chẳng để ý nhiều đến những gì chung quanh cô, và bước ra ngoài con lộ. Chẳng còn gì để làm ngoài việc trở lại Cornucopia, cho Lucas xem tấm hình, rước hai đứa bé và ra đi. Cô vẫn còn giữ tờ quảng cáo đăng trên tờ báo mà Mary cho lúc trước, cái quảng cáo tìm kiếm vợ cho những kẻ đàn ông ở Seattle và Alaska.

Rebecca bắt đầu bước đi, chẳng dừng bước dù cho tuyết đã rơi dày hơn. Hai đứa bé có thể đi học giáo lý ở nhà thờ cho đến khi tụi nó lớn lên và có thể tự lo lấy cho bản thân. Cuộc sống của chúng là sự lo ngại nhất của cô sau sự việc này. Còn cô, cô sẽ tự học hỏi với đời từ kinh nghiệm của mình.

Cô đã đi bộ một khoảng xa trước khi cô phát giác những giọng thánh thót như thiên thần vang vọng lại giữa đêm đông lạnh giá. Những lời quen thuộc của mấy bài ca Giáng Sinh thấm sâu vào sự tuyệt vọng của cô. Và khi cô nhìn thấy lấp lánh ánh đèn của một nhà thờ phía trước, bước chân của cô nhanh hơn.

Rebecca ngồi vào một hàng ghế phía sau, núp phía sau bóng đêm, ngắm nhìn và lắng nghe với sự khổ đau của riêng mình trong khi ca đoàn đang tập hát những bài thánh ca cho lễ Giáng Sinh. Lời lẽ của những bài thánh ca đã xoa dịu cô như một liều thuốc, và cuối cùng cô cũng nằm duỗi ra trên hàng ghế dài, lim dim đi vào giấc ngủ bình yên.

Khi cô thức giấc, lạnh đến thấu xương, trời đã sáng và ngôi nhà thờ nhỏ cổ kính đã không còn ai. Rebecca ngồi dậy, sửa lại nón của mình, vuốt chiếc váy đã nhăn nhúm và hối hả ra ngoài. Cô thăm van vái đừng có ai nhìn thấy cô và nghĩ rằng cô là kẻ vô gia cư.

Lúc cô bước ra ngoài con lộ và một cơn gió lạnh buốt đập nhanh vào mình, cô đã cho hai tay vào trong túi của chiếc áo lạnh mỏng manh của cô. Bên túi phải, cô sờ phải tấm hình, một sự nhắc nhở thật tàn nhẫn về tình trạng không lối thoát của cô.

Cô tìm đường trở lại trạm xe ngựa và mua một vé khứ hồi để trở lại Cornucopia. Sau đó, để chuẩn bị cho chặng đường dài phía trước, cô đã mua một trái táo và một miếng bánh mì thật dày trét bơ từ một tiệm thức ăn nhỏ nhỏ và ráng ăn chúng với vẻ máy móc.

Lại một lần nữa, cô là người hành khách duy nhất trên chiếc xe ngựa, và lại một lần nữa, cô cảm ơn vì điều đó. Rebecca chẳng còn sức đâu nữa để mà trò chuyện với những hành khách khác ngay lúc này. Cô cảm thấy mình như một vết thương thật lớn, từ trong ra ngoài, như một cục nam châm đang hút tất cả những nỗi đau trên thế gian này.

Cuộc hành trình hơi gập ghềnh và lạnh rét người, y như Rebecca đã dự đoán, và khi chiếc xe ngựa cuối cùng dừng lại ở trước cửa hàng bách hóa của Mary Daniels, trời đã bắt đầu sụp tối.

- Giáng Sinh vui vẻ nhé! - Người tài xế xe ngựa nói trong lúc ông ta giúp Rebecca bước xuống xe.

Trái tim của Rebecca thất lại. Mãi cho đến lúc này, cô mới nhận ra ngày mai là Giáng Sinh. Cô đáp lại lời chúc tốt lành của người đàn ông và quàng túi xách tay lên vai. Một làn tuyết trắng li ti đang rơi nhẹ nhàng từ bầu trời xám xịt, tạo nên một không khí trong lành, một mùi hương của sự hy vọng và trong sáng.

Cô bước đến lối ra vào của cửa tiệm, nhưng khi cô vào trong, chẳng thấy bóng dáng của Mary đâu cả. Thay vào đó, Lucas đang chờ đợi bên cạnh lò sưởi, sưởi ấm đôi tay. Anh không mặc áo lạnh và nhìn râu ria bờm xờm, dường như có vẻ rất mệt mỏi.

- Anh làm gì ở đây thế? - Rebecca hỏi với giọng không phải để thách thức, nhưng chỉ đơn giản là vì ngạc nhiên. Cô đã biết rõ rằng tình yêu của họ đã hết, trước khi có cơ hội để bắt đầu, và cô cho rằng Lucas cũng đã hiểu được điều đó.

- Anh đã hy vọng rằng em sẽ có mặt trên chuyến xe cuối cùng này. - Anh bảo. - Mình về nhà thôi, Becky. Bọn trẻ đang chờ chúng ta đây.

- Nhưng mà...

Anh đến bên cô, đưa một ngón tay chạm lên môi cô, ra hiệu cho cô im lặng.

- Có chuyện gì đi chẳng nữa, nó có thể chờ cho đến khi Annabelle và Susan đón Giáng Sinh xong rồi mới nói. - Anh bảo. - Được rồi, bây giờ thì mình về nhà thôi bà xã Kiley ơi.

Xe ngựa của anh chỉ ở bên ngoài thôi. Thế mà Rebecca đã không thấy khi này bởi vì cô quá rối trí. Và Lucas nhắc cô lên, vào chỗ ngồi một cách dễ dàng y như thể cô là một đứa bé. Một khi anh đã mỗi xong hai chiếc lồng đèn máng ở hai bên chiếc xe ngựa, anh mới trèo lên ngồi bên cạnh cô. Sau đó anh cẩn thận đắp hai chân cô lại với một tấm chăn bằng len.

Rebecca chưa từng thấy sự dịu dàng như thế từ người nào trước đây ngoài Lucas. Và bây giờ cô thật sự ước gì mình đã không ném được cái mùi vị ngọt ngào đó dù chỉ trong một giờ hay ít hơn. Suốt cuộc đời còn lại của cô, trong khi cô bên cạnh một người đàn ông nào đó cô không yêu thương, ở một nơi thật xa tại Seattle hoặc là ở miền Bắc rét buốt, cô cũng sẽ nhớ đến nỗi mất mát to lớn này.

Một giọt nước mắt chạy dài xuống má cô.

- Một khi về đến nhà, chúng ta nên quấn thêm cái khăn quàng cổ cho em mới được. - Lucas nói một cách tự nhiên như thể chẳng có chuyện gì xảy ra giữa họ vậy. - Anh sẽ làm cho em một ly nước chanh nóng và pha một tí mật ong nữa. Nếu như ngày mai em không thể hát bài hát của mình ở buổi tiệc tại nhà thờ thì đáng tiếc lắm.

Rebecca đưa hai bàn tay lên miệng, nhưng vẫn không chặn được tiếng nấc nghẹn ngào của mình thốt ra. Cô không thể hát vào ngày mai hay là sau một thời gian dài nữa. Trái tim vụn vỡ của cô sẽ không cho phép cô làm thế.

Lucas đặt một cánh tay của mình choàng lên vai cô và siết thật nhẹ, nhưng anh không nói thêm một lời nào cả, và Rebecca thầm cảm ơn điều đó. Chỉ với giọng nói của anh thôi, trầm, sâu lắng, và mạnh mẽ, cũng đủ dẫn dắt cô ngay lúc này rồi.

Không lâu sau họ đã về đến nông trại, nơi các cửa sổ đều sáng trưng. Lucas cho xe ngựa chạy vào gần trước bậc thềm. Anh leo xuống xe và ẵm Rebecca xuống sau anh, chẳng để cho cô phải xách đồ gì, ngay cả túi xách tay.

- Vào trong và ngồi bên cạnh lò sưởi ở phòng khách đi. - Anh ra lệnh. - Anh sẽ vào với em ngay sau khi anh cất xe và cho ngựa vào chuồng.

Rebecca không còn sức lực hay ý muốn để cãi lại. Cô chỉ đơn giản gật đầu và làm y như lời Lucas đã bảo cô làm.

Annabelle và Susan đang chơi cờ trong phòng khách, và chúng vui mừng như điên khi Rebecca xuất hiện. Cô ôm chúng, mong ước sao cô có khả năng để mua những con búp bê mà chúng thích ở cửa hàng bách hóa hôm nọ. Bởi vì nói sao đi nữa thì có lẽ đây cũng là mùa Giáng Sinh thật sự duy nhất mà cả ba người họ từ đó đến giờ có được.

- Nhìn xem! - Annabelle la lên, thân hình bé nhỏ của con bé hơi run lên vì sung sướng. - Chúng ta cũng có một cây Noel giống như của hoàng tử Albert và hoàng hậu Victoria vậy!

Cái cây dừa kiểng trong chậu đã được trang trí với những sợi chỉ kết bằng hạt bắp rang, thêm vào những hình ngôi sao và thiên thần bằng giấy được tô màu. Trong vòng 20 dặm của Cornucopia thì không có trồng một cây thông nào cả. Đó là lý do vì sao cái cây kiểng trong nhà đã được chọn, và Rebecca thầm cảm ơn là không có cái cây nào phải bị chặt xuống chỉ vì tạo thêm nét rực rỡ huy hoàng nhất thời.

- Cửa họ có lẽ là một cây thông thật lộng lẫy và cao quý. - Susan nói với một cái khịt mũi, nhưng từ ánh mắt long lanh của cô bé, Rebecca biết là con bé cũng vui và hài lòng như người chị em song sinh của mình vậy.

Rebecca đưa tay lên lau nước mắt.

- Đây. - Annabelle bảo, ra lệnh cho người chị thất thường của mình. - Hãy ngồi xuống đây bên ánh lửa này. Susan và em sẽ đem bữa ăn tối đến cho chị.

Rebecca bật cười, mặc dù cái tiếng phát ra có vẻ như là tiếng nấc, và ngồi phịch xuống chiếc ghế đã được chỉ định bởi vì Annabelle đẩy cô vào đấy, không phải vì cô muốn ngồi xuống.

- Trời ạ, chị đâu phải là một người tàn phế chứ.

Hai cô bé chẳng thèm để ý đến lời phản đối của cô và chạy đi vào trong bếp. Không bao lâu họ trở lại với một tô thịt gà cùng bánh hấp thơm phức và một tách nước táo.

- Anh Lucas đã nấu cơm tối và anh đã làm luôn nước táo đó. - Annabelle líu lo, rõ ràng là sưng sốt về điều đó.

Rebecca bắt đầu ăn và phát hiện ra rằng mình rất đói một khi cô cảm muốn lên.

- Chị tưởng là hai em sẽ ở lại với cô Daniels cho đến khi chị trở về từ Spokane mà. - Cô nói.

Đó là lúc Lucas xuất hiện nơi cửa phòng khách. Sự có mặt của anh làm cho căn phòng trở nên ấm áp và sống động như ánh lửa bập bùng trong lò sưởi vậy.

- Bọn trẻ nên được ở nhà để đón Giáng Sinh. - Anh nói nhẹ nhàng. Sau đó anh chuyển sự chú ý sang hai cô bé. - Hai đứa nên lo chơi cho xong ván cờ đó sớm đi nhé. Đã gần đến giờ treo những chiếc vớ dài của bọn em lên và đi ngủ rồi đấy.

Annabelle và Susan trở lại với trò chơi của chúng, thì thầm trò chuyện với vẻ vui thích, và trái tim của Rebecca như bị gai nhọn đâm vào khi cô nhìn bọn trẻ. Cô nghĩ có lẽ là chuyện đáng mừng khi chúng không hề biết đến tương lai, và tụi nó sẽ có được thời gian vui vẻ này để nhớ mãi. Nhưng mà không hiểu vì sao trong giây phút này, cô không thể thốt lên một lời nào dù chỉ là lời biết ơn nhỏ nhoi cùng Thượng đế.

9. Chương 9

Một khi Annabelle và Susan đã máng những chiếc vớ dài được vá lại bằng chỉ len lên trước lò sưởi ở phòng khách và đã đi ngủ, Lucas cũng làm đúng lời hứa ban nãy của mình là chăm sóc cho Rebecca. Anh quần quanh cổ cô một cái khăn choàng ấm áp, pha một chút nước chanh nóng cùng với mật ong, rồi sau đó anh quỳ xuống trên nền lò sưởi để tháo giày của cô ra.

Trái tim của Rebecca đau nhói vì tuyệt vọng. Suốt cả đời mình, cô luôn mong mỗi có một người để cho cô tình thương, săn sóc cô, một người sẽ đi tìm cô nếu như cô lạc lối, và cưng chiều cô nếu như cô bị thương hay đau bệnh. Bây giờ cô đã tìm được người đó rồi, nhưng chỉ để mất anh mà thôi.

Lucas để đôi giày ẩm ướt của cô sang một bên, tháo vớ cô ra và xoa bóp chân cô. Một chân rồi đến chân kia, động tác dịu dàng làm hồi phục sự lưu thông nơi cơ bắp bị nhức mỏi. Anh có thể ép cô giải thích thái độ và hành động kỳ lạ, kèm theo sự vắng mặt của cô. Nhưng anh đã không làm thế.

Ngược lại, anh khẽ nói về việc trồng trọt vào mùa Xuân, và mua một con bò cái để tiện việc vắt sữa, và sẽ làm ra những chiếc bàn, ghế, đồ dùng để bán, khi mà anh không đi cày ngoài đồng. Anh tìm thấy mấy con

búp bê bằng ống chỉ và bỏ chúng vào trong mấy chiếc vớ dài Noel của hai đứa bé, cùng với mấy trái cam mà rõ ràng là anh đã mua cho dịp lễ này. Cam quít là loại trái cây hiếm có và đắt tiền, nhưng mà Mary đã lấy hàng về đặc biệt vào dịp lễ.

Khi sự mệt mỏi rõ rệt của Rebecca cuối cùng cũng chiến thắng cô, Lucas ôm cô trong vòng tay và ẵm cô lên gác.

Tại đó, nhẹ nhàng như thể cô là một đứa bé, anh thay đồ cho cô, giúp cô mặc vào chiếc áo ngủ, và đắp chăn lại cho cô ấm.

- Ngủ đi. - Anh nói với cô. - Đêm nay đừng suy nghĩ gì thêm nữa và hãy nghỉ ngơi nhiều một chút.

Mắt Rebecca chực trào nước mắt.

- Ôi, anh Lucas. - Cô thì thào, không thể tự kiềm chế mình. - Em yêu anh.

Anh cúi xuống, hôn lên trán cô.

- Và anh cũng yêu em.

Nói xong, Lucas thổi tắt cây đèn mà anh đã đốt ban nãy và rời khỏi phòng. Mặc cho mệt lả người, Rebecca nằm lắng nghe trong lúc anh đi xuống bậc thang, tưởng tượng anh đang đốt lửa thêm ở cái lò trong bếp, rồi tắt mấy cây đèn ở phòng khách. Cũng có thể anh ngồi trên chiếc ghế ban nãy Rebecca đã ngồi và dùng ống điếu của anh để hút thuốc.

Những tiếng lục đục vẫn tiếp tục, và một lúc thật lâu trước khi anh trở về phòng đi ngủ. Khi anh nằm lên giường, anh kéo Rebecca sát vào người, không đòi hỏi gì, và ôm cô thật nhanh. Cuối cùng cô cũng ngủ, trái tim tan nát nhưng tạm thời được nằm trong vòng tay an toàn của anh.

Bình minh chiếu những tia sáng từ tầng nhà phía dưới lên, và phải mất vài phút sau thì Rebecca mới có thể để đầu óc mình ra khỏi sự chìm đắm trong giấc ngủ mê, để nghĩ đến sự thật trước mắt của một ngày mới. Rồi cô chợt nhớ ra hôm nay là Giáng Sinh, và một niềm vui lẫn đắng cay dâng lên trong tim cô.

Cô ngồi dậy, tưởng tượng hai cô em gái đang lấy quà từ trong mấy chiếc vớ dài kia ra. Cô đã không nghĩ là bọn trẻ mừng rỡ như thế chỉ với hai con búp bê được làm bằng tay ở nhà.

Lucas đang đứng đưa lưng lại giường, nhìn chăm chú ra ngoài cửa sổ. Anh mặc cái quần dài và chiếc áo lót. Dây đeo quần của anh thả xuống tận hai bên hông. Đôi bàn tay mạnh mẽ của một người thợ mộc đang tựa lên khung cửa vòng quanh lớp kính đông đá.

- Anh nhìn gì vậy? - Rebecca hỏi dịu dàng.

- Nhìn tuyết. - Anh trả lời mà không cần quay lại. - Ôi, nhưng nó thật là tuyệt đẹp, Becky ạ, rất trong sáng và tinh khôi. Nhìn nó, anh gần như có thể tin rằng những tội lỗi và sai lầm của cả thế giới sẽ được xóa tan đi và chúng ta được ban cho một sự khởi đầu mới.

Rebecca tựa trán lên đầu gối đang co lại của mình một lát, trong lúc cô đấu tranh với nỗi đau mà cô đang gánh chịu.

- Anh lại nữa rồi. - Cô nức nở nhìn lên anh. - Nói chuyện y như một nhà thơ vậy.

Cuối cùng thì anh cũng quay lại nhìn cô. Nỗi đau của cô và của chính anh phản chiếu lại từ ánh mắt anh, nhưng anh chỉ mỉm cười.

- Để anh đi xuống nhà xem chuyện gì ồn ào dưới đó vậy. - Anh nói rồi rời khỏi phòng ngủ, kéo dây đeo quần của mình lên lúc anh bước đi.

Tê dại cả người, Rebecca gượng dậy, mặc đồ một cách hối hả, chải đầu và thắt lại bím tóc của mình rồi đi theo anh.

Annabelle và Susan thu mình ở trước một ngôi nhà búp bê thật to lớn với những cửa sổ được làm bằng kính và ngôi nhà được lợp bằng ván. Bọn trẻ đang cho mấy con búp bê bằng ống chỉ đi qua những căn phòng

rộng của ngôi nhà búp bê. Ngay bên tường, một chiếc xe trượt tuyết bằng gỗ đơn giản đang chờ sự chú ý của bọn chúng.

Rebecca nhìn Lucas đang đứng tựa trước mặt lò sưởi, ngắm bọn trẻ với nụ cười trong ánh mắt của anh. Trong phút chốc ngắn ngủi đó, sự đau đớn của Rebecca dồn lên gấp bội phần. Đó là bởi vì rõ ràng là người đàn ông này yêu thương hai đứa em của cô cũng như là em ruột của anh vậy. Sự mất mát của chúng, khi sự thật được phơi bày, thì sẽ to lớn hoặc giả còn to lớn hơn sự mất mát của cô nữa.

Run rẩy, cô lấy một cái túi từ mấy nhánh trên cây kiểng đã được trang trí và trao nó cho Lucas. Món quà tuy không có là bao, chỉ với nửa tá khăn tay được thêu tên anh trên đó, nhưng anh nhìn có vẻ mừng rỡ lắm.

Sau khi ngắm nghía mấy cái khăn tay và cẩn thận xếp một cái lại để vào trong túi quần sau của mình, Lucas biến mất sau nhà bếp. Chừng vài phút sau anh trở lại với một cái hộp bóng nhoáng bằng gỗ thật to.

- Giáng Sinh vui vẻ. - Anh nói, để món đồ lên đùi Rebecca.

Cô đã từng nhận được những món quà nhỏ trong quá khứ như là cam và những thanh kẹo the. Và có một lần là một cái túi thơm. Nhưng mà chưa từng có ai tặng cho cô một vật gì tuyệt đẹp như vậy.

Rebecca quá xúc động để nhìn anh. Cô nhắc cái nắp của cái hộp lên và một mùi hương của gỗ tuyết tùng thoang thoảng bay lên không gian.

- Cảm ơn anh. - Cô lấy lại bình tĩnh và thì thầm.

Di động như một bóng ma, cô mang theo cái hộp đựng kim chỉ của mình khi cô đi vào nhà bếp để bắt đầu làm bữa ăn sáng. Không lâu sau, Lucas theo vào với cô, vòng tay ngang eo cô từ đằng sau, và cúi xuống hôn bên tai cô.

- Hôm nay em thấy trong người thế nào hả bà xã?

Hai từ “bà xã” dẫu yêu đó như nhát dao đâm vào tim Rebecca.

- Đủ khỏe để hát bài solo của em tại buổi lễ ở nhà thờ tối nay. - Cô trả lời, cố lấy giọng bình thường khi mà cô đang chết lặng trong lòng. Bất chợt, cô cảm thấy quả là cần thiết biết bao để giả vờ như mọi thứ trên đời đều không sao, như tất cả mọi tội lỗi của cô đã thật sự được ngu yên và che lấp bởi một lớp tuyết. - Em không biết mình sẽ ăn tối trong đêm Giáng Sinh này với món gì nữa. - Cô ca cẩm. - Hình như em đã quên mất làm sao để làm thịt một con gà rồi.

Với sự bất đắc dĩ rõ rệt, Lucas thả cô ra, và cô nghe niềm vui mỏng manh của mình vang lại trong giọng trầm ấm của anh.

- Anh đã có một con ngỗng treo ở ngoài nhà sau, sẵn sàng để được đem nướng. Ngày hôm qua, anh đã mua nó từ một người nông dân.

- Em nghĩ tốt nhất là anh nên đem nó vào trong nhà đi. - Rebecca nói nhẹ nhàng với vẻ vui tươi. - Nếu em không bỏ nó vào trong lò thì chúng ta sẽ thức tới khuya chờ đợi để được ăn tối.

Lucas ngần ngừ một chút - Rebecca cảm giác được điều này hơn là thấy được - và rồi anh mặc vào áo lạnh với nón của mình và đi ra ngoài. Cô nhìn theo anh từ cửa sổ khi anh đi về hướng chuồng ngựa, ấn những bước chân lên con đường tuyết bằng phẳng. Và cô cất hình ảnh đó vào trong tim mình để làm kỷ niệm.

Sau đó, Rebecca cho mọi người ăn sáng, và cả nhà bếp thật ấm áp và thơm mùi thơm của ngỗng quay. Khi chén đĩa vừa được rửa xong, thì Annabelle và Susan mặc đồ ấm đầy đủ và hối hả ra ngoài, đem chiếc xe trượt tuyết mới theo với túi nó. Cái đồi nhỏ bên hướng Tây của nhà sẽ là nơi trượt tuyết lý tưởng nhất.

- Anh cưng chiều tội nó quá. - Rebecca ngồi ở bàn nơi nhà bếp nói và ráng hết sức để không liếc nhìn Lucas khi cô cẩn thận để những cuộn chỉ của mình vào trong cái hộp mà anh đã làm cho cô.

Lucas đang hút thuốc với ống điếu của mình và đọc một trong mấy cuốn sách về thiên văn học.

- Tội nó chưa được nuôi chiều đủ đâu. - Anh trả lời. - Và cả em cũng vậy.

Rebecca cắn môi và nhìn ra xa, thị giác của cô bị mờ đi. Cả đời cô đấu tranh cho sự sống còn - cho cô và cho cả hai đứa em sinh đôi của cô - và cô chưa bao giờ được cưng chiều cho đến khi cô gặp người đàn ông này.

- Anh thật là quá tốt với em, anh Lucas ạ. - Cuối cùng cô cũng thốt ra lời.

Anh với tay ra, nắm chặt bàn tay cô trong tay của mình. Cô cảm giác được những vết chai sần trên lòng bàn tay của anh, sức mạnh từ ngón tay khéo léo của anh.

- Hãy để anh yêu thương em nha Becky. - Anh nói. - Đừng xây những bức rào ngăn cách chúng ta và hãy để cho anh được chăm sóc em như một người chồng thật sự.

Cảm xúc rối tung lên trong lòng Rebecca khi nghe những lời này của anh, đến nỗi cô phải run lên. Cô có thể nói dối, và hy vọng rằng Lucas sẽ không bao giờ có dịp xem được những tấm hình mà Duke Jones đã chụp...

Rebecca bỏ ngay cái ý định đó trước khi nó ăn sâu vào tâm trí cô. Một lời nói dối lúc này sẽ giết chết cuộc sống của cô với Lucas.

- Anh sẽ không còn muốn em nữa, một khi mà anh biết được sự thật. - Cô nói một cách khổ sở sau một thời gian im lặng đến ngộp thở đã trôi qua.

Anh siết chặt tay cô hơn, nhưng điều đó chỉ cho thấy sự yêu thương chứ không phải giận dữ hay là thiếu kiên nhẫn.

- Hãy kể cho anh biết bí mật ghê gớm của em xem. - Anh bảo.

Cô đã định là chờ đến ngày hôm sau, nhưng mà bây giờ Rebecca hiểu rằng cô không thể nào ôm gánh nặng đó lâu hơn được nữa. Nó đã đè nát cô rồi.

- Được rồi. - Cuối cùng cô cũng chịu nhìn vào mắt anh. Cô đưa tay vào túi trên váy của mình, lấy ra tấm hình mà gã Jones đã đưa cho cô ở Spokane. - Đây chính là lý do.

Lucas cầm tấm hình lên, thoát đầu nhìn trân trân vào đó với vẻ kinh hoàng, rồi sau đó anh ngạc nhiên rõ rệt. Mặt anh trắng bệch, và đến khi anh nhìn Rebecca, cô thấy sự giận dữ lạnh lùng trong ánh mắt của anh.

- Tại sao? - Anh hỏi. Lời lẽ của anh rời rạc, và nó vang lại trong căn bếp ẩm áp như một phát súng mới vừa bắn ra.

Rebecca đã biết được là anh sẽ kết tội cô, đã sẵn sàng đối diện với điều đó, nhưng cô đã không chuẩn bị trước khi chạm phải cái nhìn sững sốt mà anh đang nhìn cô lúc đó.

- Hẳn đã trả tiền cho em. - Cô nói, lời thốt ra không khác gì một lời thì thầm khe khẽ. - Em cần tiền để hai đứa nhỏ và em có thể đi đến miền Tây.

Lucas nhìn tấm hình một lần nữa, và không biết bao nhiêu cảm xúc khó tả hiện ra trên gương mặt anh.

- Có bao nhiêu tấm hình như thế này bên ngoài hả? - Anh hỏi sau một lúc thật lâu. - Đã có bao nhiêu người đàn ông nhìn thân thể của em hả, Becky?

Cô bật dậy từ ghế của mình, dẫn vật bởi nỗi đau đớn và xấu hổ, và cả sự tức giận đến điên người.

- Em không biết nữa. - Cô lên tiếng khi có thể nói nên lời, cẩn thận với tư thế quay lưng lại Lucas. - Jones giữ mấy tấm phim, nên hẳn có thể in ra bao nhiêu tấm hẳn muốn cũng được.

Căn phòng có vẻ rung động với cảm xúc mãnh liệt của cả hai người họ. Sau đó, Lucas bước đến cửa, không buồn đội nón và mặc áo khoác.

- Đó là lý do tại sao em đã đi đến Spokane ư? - Anh hỏi, giữa lúc căn bếp bị một cơn gió buốt lùa vào mà cái giá lạnh đó cũng không thể nào so sánh được với sự lạnh lùng trong cơn nóng giận của anh. - Bởi vì thằng Jones ở đó hả?

- Em muốn hẳn hủy đi mấy tấm phim. - Cô nói.

- Anh hiểu rồi. Như vậy là em có thể gạt được anh giống như em đã từng gạt những người trong xóm này suốt thời gian qua...

Rebecca xoay người lại, hoang mang trong sự tuyệt vọng và đau khổ.

- Không đâu anh Lucas! - Cô hét lên. - Dù sao đi nữa, em cũng định sẽ nói với anh. Em sẽ không bao giờ lừa dối anh như thế!

Sự rẻ khinh vào không tin của Lucas hiện rõ trên gương mặt của anh. Anh không cần phải nói ra điều đó. Anh quay mình và bước ra ngoài, đóng sầm cánh cửa bếp phía sau anh.

Sau một thời gian thật lâu trôi qua, và Rebecca có thể nghe cả nhịp tim rối loạn đang đập mạnh của chính mình, cô nghe được tiếng búa đập vọng lại liên hồi. Lucas đã trốn ra ngoài nhà kho của mình.

Hai cô bé trở về sau một tiếng đồng hồ trượt tuyết, lạnh run và đầy tiếng cười vui của lễ Giáng Sinh. Bọn trẻ uống sôcôla nóng và ăn bánh mì xăn-quít mà Rebecca làm cho chúng. Sau đó, bọn chúng trở ra ngoài phòng khách để chơi với căn nhà búp bê của mình. Khi Rebecca đi dòm chừng thì bọn trẻ đã nằm co ro trên tấm thảm nơi phòng khách, ngủ say như hai chú mèo con.

Cô lấy tấm chăn từ trên gác xuống đắp cho chúng rồi sau đó trở lại nhà bếp. Vì cô chẳng còn biết phải làm gì, cô đi gọt khoai cho bữa ăn và làm bánh táo nướng cho phần tráng miệng. Sau đó, cô ngồi bên cạnh lò bếp, ngồi yên như chết, ôm chặt cái hộp đựng kim chỉ yêu quý của cô trên đùi và nhìn vô hồn ra cảnh vật giá băng ngoài trời.

Xế trưa, cô soạn bữa ăn Giáng Sinh có thịt ngỗng cùng một bàn đầy các món ăn khác đã được chuẩn bị một cách khéo léo. Lucas trở về từ nhà kho, nhưng anh thật im lặng suốt bữa ăn và không chịu nhìn Rebecca một phút nào. Cũng may là Annabelle và Susan luôn bận rộn lúi lo nên chúng đã không nhận ra nỗi đớn đau và hờn giận giữa hai người lớn.

Khi thời gian đã đến, Lucas đi chuẩn bị bày ngựa và xe, và cả bốn người họ lên đường đi đến nhà thờ ở Cornucopia, nhìn có vẻ y như bao gia đình hạnh phúc khác đang hưởng một mùa Giáng Sinh thánh thiện. Rebecca sợ rằng cô sẽ không thể hát được, nhưng cùng một lúc, cô cũng không còn đủ sức lực đâu nữa để mà từ chối việc đó để được ở nhà.

Những chiếc xe ngựa nhộn nhịp dừng chung quanh ngôi nhà thờ đang rực sáng. Và những tiếng nhạc, tiếng cười vọng ra ngoài trời tuyết như chào mừng Lucas, Rebecca và hai đứa nhỏ khi họ vừa đến. Hai cô bé thì nhau chạy vào trong, mang theo mấy con búp bê của chúng trên đôi tay đã được bao ấm, nhưng Rebecca bướng bỉnh ở lại trong lúc Lucas cột bày ngựa lại cho an toàn.

Cả hai người cùng nhau tiến vào nhà thờ, và còn gượng cười xã giao với mọi người, cùng chúc nhau những lời chúc lành tốt đẹp. Thánh đường bé nhỏ đã được trang trí với những nhánh thông, và ngày lễ này cứ như là một nhát dao đâm vào tim Rebecca vậy.

10. Chương 10

Lucas ngồi ở hàng ghế dưới phía cuối trong khi Rebecca đang ở cùng với ca đoàn ở phía trên nhà thờ. Sau vụ tai nạn ở nhà máy tại Chicago đã làm cho thân thể anh bị thương trầm trọng, anh cứ ngỡ rằng đó là việc tệ hại nhất trên đời có thể xảy ra với anh. Anh từng cảm thấy nhẹ nhõm khi nghĩ mình đã hết số xui.

Anh đơn thuần là một người đàn ông chính trực, và ý nghĩ những người đàn ông khác chiêm ngưỡng thân thể của Rebecca cứ như nanh vuốt của thú hoang xé nát tâm hồn anh. Nó tựa như thể cô ấy đã bán đi một phần thân thể của mình.

Giờ đây, Lucas đã học được bài học nhớ đời rằng tâm hồn - cũng như xương thịt - có thể bị tổn thương. Và nỗi đau mới toanh này, cái cảm giác như bị phản bội cứ sôi sục một cách hoang dại trong lòng anh.

Cha xứ đứng dậy, bắt đầu lời nguyện cầu, và sau đó nói một cách hăng hái về ý nghĩa của đêm Giáng Sinh. Những lời giảng dạy đó đi sâu vào tâm trí Lucas, như thăm bảo rằng anh chẳng có gì hơn ngoại trừ ảo vọng. Và chưa một lần anh rời mắt khỏi Rebecca.

Cô ấy thật xinh đẹp, mặc dù không phải đẹp một cách ảo lả như một số phụ nữ khác. Không, Becky là một người đẹp có đầu óc, cứng rắn và khỏe mạnh, năng động và đầy nghị lực.

Và đây đây những lời gian dối nữa, Lucas tự nhắc nhở mình.

Đến lượt mình lên hát và cô bước lên, đứng phía trước ca đoàn, hai bàn tay cô run lên nhẹ nhẹ bên dưới cuốn thánh ca đang cầm. Có chút ửng đỏ trên đôi gò má cao của cô, và câu đầu tiên của bài hát quen thuộc có phần run rẩy. Nhưng sau đó Rebecca đã ngăn được nguồn cảm xúc của cô và buông ra lời ca tự đáy lòng mình.

Giọng cô y như một thiên thần.

Hình ảnh cô, chụp dưới máy ảnh của Jones cứ hiện ra trong đầu Lucas, và anh chỉ muốn khóc cho vơi đi sự đau buồn này. Cô tuyệt vời đến không chịu được. Và mẹ kiếp, cô là của anh kia mà. Ý nghĩ những người đàn ông khác chiêm ngưỡng vẻ đẹp đáng được tôn vinh của cô quả là một sự đau khổ đối với anh.

Bằng cách nào đó, Lucas cũng qua khỏi thời gian còn lại của buổi tối đó. Khi lễ vừa xong, anh trò chuyện cùng với những thành viên khác trong cộng đoàn, và còn có nhả hứng ném thử một vài món bánh nướng mà những người phụ nữ trong thị trấn đã mang tới.

Bầu trời trong lành, và ngôi sao Bắc Đẩu chiếu sáng muôn nơi khi đến lúc phải lên xe ngựa để lái về nhà. Một lử vì sự nhộn nhịp cả ngày trời, Annabelle và Susan ngủ gật phía sau, trên đống cỏ rơm, đắp kín bởi những tấm chăn bông đã được đem theo từ nhà. Rebecca ngồi bất động bên cạnh Lucas. Hai bàn tay cô xếp lại trên đùi, và cô cứ dán mắt xuống con đường dẫn về nông trại, dưới ánh sáng của sao trời.

Khi về đến nơi, Lucas đánh thức cặp song sinh, và anh cùng Rebecca giúp chúng vào trong. Có rất nhiều chuyện anh muốn nói với Becky, nhưng trong tình thế này, anh chẳng thể nào buộc mình nhìn cô được. Anh sợ mình sẽ không kiềm chế được sự nóng giận của mình dù chỉ trong giây lát.

Thế nhưng anh cũng không yên được, và khi anh trở ra chuồng ngựa, định dẫn ngựa vào chuồng và xe ngựa cất đi thì có một niềm xúc cảm dâng lên, sâu lắng từ tận trái tim anh. Anh nhìn về phía ngôi nhà một lúc thật lâu, liên tưởng đến một cuộc sống cùng với Rebecca, nghĩ đến những mùa thu hoạch lúa mì, một bầy con nhỏ, và cả những mùa Giáng Sinh sau này nữa.

Lucas tháo ngựa ra khỏi xe chỉ đủ để cho chúng ăn và uống nước. Không nói một lời nào với Rebecca, ngoại trừ một lời nhắc nhở với lòng mình, anh lấy hết số tiền dành dụm còn lại của mình từ một chỗ giấu kín, nơi anh làm việc và trèo lên lại xe ngựa.

Một khoảng thời gian rất lâu anh chỉ ngồi đó, dây cương buông lơ lửng trong đôi tay được mang găng tay của anh, nhìn lên ngôi sao bạc đang rực rỡ như chiếu sáng cả bầu trời. Sau đó, với một tia hy vọng mỏng manh lóe lên trong tim, anh bắt đầu lên đường.

Rebecca lau cửa sổ nhà bếp cho khỏi mờ để nhìn theo chiếc xe ngựa của Lucas biến mất trong màn đêm. Cô muốn chạy theo anh trên con đường ngập đầy tuyết trắng, van xin anh hãy hiểu và tha thứ cho cô. Nhưng cô đã không làm thế. Bởi vì dù cho anh có xiêu lòng với những lời năn nỉ của cô và ở lại thì mọi việc cũng sẽ không bao giờ giống như ngày xưa nữa.

Quá đớn đau để khóc, Rebecca quay khỏi cửa sổ, nhóm thêm củi vào lò sưởi, lấy theo một cây đèn chông đang cháy ở trong phòng và tìm đường đi đến bậc thang. Ngủ trên cái giường mà cô đã nằm chung Lucas sẽ là một sự cực hình trong lúc này. Nên thay vào đó, cô đã đi vào phòng của hai đứa nhỏ.

Mặc dù cô đang buồn thấu xương, cái cảm giác mà trước giờ cô chưa từng có, Rebecca vẫn mỉm cười trước cảnh tượng của hai cô em gái. Annabelle ngủ trong tư thế nằm dài ra một cách vô ý thức, tay chân cô bé dang ra tứ phía, trong khi Susan nằm thu gọn người, tay chân khép lại, vẫn duyên dáng mặc dù trong giấc ngủ.

Rebecca vặn đèn chông xuống cho đến khi ngọn đèn tắt lịm. Sau đó, cô mới cởi đồ ra. Khi chỉ còn mặc mỗi bộ đồ lót, cô trèo lên giường bên cạnh Susan. Cô nằm đó, nhớ lại từng kỷ niệm khó quên của ngày hôm nay. Những việc đã xảy ra trước khi cô cho Lucas xem tấm hình đó.

Cho đến cuối đời này, cô sẽ nhớ mãi nụ cười trong ánh mắt anh, khi anh ấy ngắm nhìn hai đứa trẻ chơi với ngôi nhà búp bê mà anh đã chính tay làm cho chúng. Dù bất cứ chuyện gì xảy ra đi chăng nữa, hoặc là bất cứ nơi nào mà cô đi đến, thì cô cũng sẽ giữ cái hộp đựng kim chỉ đó bên mình. Bất cứ lúc nào cô mở nắp hộp ra thì hình ảnh của Lucas cũng sẽ hiện ra, cùng với mùi hương của gỗ tuyết tùng.

Buổi sáng hôm sau, Rebecca thức dậy thật sớm. Căn nhà thật lạnh lẽo với cái lạnh của mùa Đông và với sự vắng mặt của Lucas. Cô để yên cho hai cô bé ngủ ngon và băng qua hành lang để đến căn phòng bên kia, ở lại đây chỉ đủ lấy bộ đồ mới. Mặc dù cô cố không nhìn trái hay phải, cô không nhớ đến mình đã được nâng niu, yêu thương như thế nào, hoặc là điên cuồng với những đam mê chất ngất, vậy mà bốn bức tường dường như cứ ẩn hiện mọi thứ nhắc cô đến Lucas.

Cô hồi hả xuống dưới nhà, nhóm lò sưởi, rồi sau đó khoác áo choàng lên và ra sân cho đàn gà ăn. Ánh sáng chiếu xuống trên lớp tuyết đã được đông cứng, làm cho cả sân lấp lánh như những hạt đá quý và không gian bao trùm bởi một cái lạnh giá buốt, tê dại cả tứ chi.

Sau bữa ăn sáng, hai cô bé rửa chén đĩa rồi cùng nhau ulla ra ngoài trời để thay phiên trượt tuyết trên cái đồi nhỏ với xe trượt tuyết mới của chúng. Không biết làm gì hơn, Rebecca đi vào phòng khách, lạnh lẽo vì không một ngọn lửa sưởi ấm và cũng không còn sự vui vẻ của ngày hôm qua, cô cẩn thận tháo những vật trang trí được làm bằng tay từ trên những nhánh cây dừa kiểng, và cất chúng vào một cái hộp.

Cô không muốn nghĩ đến tương lai, bởi vì nó quá ảm đạm mà cô không thể nào đối diện được. Cô cất đi những chiếc váy dài mà hai đứa nhỏ đã máng trước lò sưởi và dời hết những dấu hiệu của ngày Giáng Sinh.

Sau bữa ăn trưa với bánh mì kẹp và súp, khi hai đứa nhỏ lại một lần nữa đã chơi chán, mệt mỏi và lăn đùng ra giường cho giấc ngủ trưa, thì Mary Daniels đến, cỡi một con ngựa cái có những đốm màu xám. Bà mặc một chiếc áo choàng có mũ và mang một cái giỏ trên tay.

Ngoài Lucas ra thì đây chính là một người trên thế gian này mà cô rất vui được gặp lúc này. Cô vội vã pha trà trong lúc Mary sưởi ấm ngay cái lò trong bếp.

- Chị đến để xem những món đồ mà Lucas đã đóng. - Người khách nói. - Hình như chung quanh đây lúc nào cũng có người mới từ nơi khác đến định cư. Và chị nghĩ là chị có thể bán bàn, ghế, và những đồ như thế tại tiệm của mình.

Rebecca lấy muỗng múc những lá trà cho vào cái ấm bằng sành, bưng đến bàn, rồi đi lấy tách, đường, và sữa.

- Anh Lucas là một người thợ mộc rất khéo tay. - Cô nói, hy vọng rằng giọng của mình không để lộ quá nhiều niềm đau mà mình đang gánh chịu. - Anh ấy đã làm một cái nhà gỗ nhỏ cho bọn trẻ chơi búp bê, và một cái xe trượt tuyết bóng mượt không thua gì những cái được bán ngoài tiệm.

Mary bước đến đứng cạnh Rebecca, nhẹ nhàng nắm tay cô:

- Thế em đã nói cho Lucas biết về việc tấm ảnh chưa?

Những giọt lệ rất bỏng nơi khóe mắt Rebecca thật đột ngột, làm lu mờ mọi thứ.

- Vâng. - Cô khàn giọng trả lời. - Và cứ y như em đã dự đoán. Chị Mary ơi, anh ấy không thèm nhìn đến mặt em nữa. Đêm qua, anh ấy lên xe ngựa và lái đi xa. Và em cũng không hề biết anh ấy đi đâu nữa...

- Thôi nào. - Người bạn của Rebecca nói dịu dàng. - Anh ấy nhất định sẽ trở lại một khi mà anh đã nghĩ thông suốt và hiểu được rằng những gì em làm đều là vì hoàn cảnh bắt buộc. Chứ còn gì nữa. Nếu như em ở lại Chicago thì có lẽ bây giờ hai đứa nhỏ đã phải làm việc chung với em ở cái nhà máy đó rồi.

Rebecca gạt đầu một cách khổ sở.

- Em muốn cho tụi nó một cuộc sống tốt hơn. - Cô thì thảo. - Nhưng bây giờ thì chắc là em sẽ cho Annabelle và Susan ở nội trú trường nào đó hoặc là cho một trại mồ côi.

- Nói vậy. - Mary xen vào. - Chị sẽ tự đem bọn trẻ về nhà nuôi trước khi chị để việc đó xảy ra. Còn nữa, bản thân em thì em định làm sao chứ?

Khịt khịt, Rebecca rời khỏi chỗ bên cạnh Mary, giở nắp hộp kim chỉ, và lấy ra một tờ báo quảng cáo phai màu mà cô đã cắt ra mấy ngày trước đó.

- Em sẽ đi lấy chồng. - Cô run rẩy quyết định. Và em sẽ không bao giờ cho phép mình mơ ước nữa.

- Lạy Chúa. - Mary thở ra sau khi đọc xong tờ quảng cáo. - Em không thể làm một chuyện như thế được, Rebecca à! Chị sẽ không để cho em làm vậy đâu! Sao chứ, em có thể gặp phải một tên đầu trâu mặt ngựa nào đó...

- Chuyện đó đã có quyết định rồi. - Rebecca nói nhanh, giật lại mảnh giấy nhỏ.

- Nhưng mà em có thể ở lại Cornucopia... có thể mở một tiệm may đồ nho nhỏ.

Rebecca lắc đầu.

- Dù cho điều đó có thể xảy ra, chưa nói đến chuyện em không có tiền để mở một cửa tiệm, thì em cũng không tài nào ở lại đây được. Em sẽ không thể nào chịu nổi cái cảnh ở gần anh Lucas, nhìn thấy anh ấy cưới một người vợ thật sự, và đem cô ấy về đây chung sống.

- Theo chị thấy là em suy nghĩ mông lung quá rồi đấy. - Mary nói với vẻ thẳng thắn. - Bất cứ một kẻ khờ nào cũng có thể thấy được là Lucas Kiley yêu em, và em yêu anh ấy. Hãy kiên nhẫn một chút đi Rebecca. Cho anh ấy một chút thời gian.

Nhớ lại ánh nhìn trong mắt Lucas sau khi anh đã xem qua tấm ảnh, Rebecca lại thở dài. Anh ấy sốc đến độ tưởng chừng như bất quả tang cô đang ngoại tình vậy.

Suốt đời này cũng không đủ dài để vá lành lại vết thương lòng mà cô đã mang đến cho anh.

- Chuyện chị muốn nuôi mấy đứa nhỏ là thật chứ? - Cô hỏi, không dám hy vọng nhiều. - Tụi nó cũng đủ lớn để giúp việc chung quanh cửa tiệm, và em sẽ gởi tiền theo khả năng của mình phụ trả tiền ở trọ của chúng.

Mary ôm chầm lấy Rebecca.

- Ủ, chị nói thật đó. Nhưng mà chị vẫn không nghĩ là chuyện sẽ đến nước đó đâu. Em hãy suy nghĩ những gì chị nói đi. Và đừng bỏ cuộc mau như vậy.

Nói xong Mary đi vào phòng khách để chiêm ngưỡng ngôi nhà búp bê bằng gỗ. Rồi bà mặc áo choàng vào.

- Có bánh trái cây trong cái giỏ lúc nãy chị mang đến đấy. - Bà ta nói. - Kèm theo là một loại trà đặc biệt mà chị lấy về từ Viễn Đông, và có một chút quà nhỏ cho bọn trẻ.

Một lát sau, Mary đã khuất bóng.

Đêm đó Lucas đã không trở về. Và sáng hôm sau, khi hai cô bé đi học thì trên đường vẫn không có dấu hiệu xe ngựa của anh.

Nhưng đến khi xế trưa thì Rebecca đã nghe tiếng ngựa hí và tiếng cọt két của dây cương. Và cô hối hả chạy ra ngõ sau để thấy Lucas chạy xe vào.

Anh nhảy xuống từ xe ngựa và chậm rãi bước về phía cô, một tay ôm cái hộp bưu kiện. Khi anh đến gần, Rebecca có thể thấy được môi dưới của anh bị tét và sưng vù, dù trong ánh mắt anh là cả một nỗi vui mừng.

- Đây nè. - Anh nói, đưa cái hộp ra phía trước.

Rebecca xé bỏ giấy gói được ràng rịt, bao bọc, và tìm thấy hai tấm kính ảnh, thay cho phim, nằm bên trong. Cô ngược mặt nhìn lên Lucas, không dám tin hay hy vọng điều gì.

- Nó làm anh tốn gần phân nửa số tiền anh dành dụm cho việc trồng trọt vào mùa Xuân. - Lucas nói với cô.
- Nhưng anh đã mua về hết những tấm phim đó và tất cả những hình ảnh mà gã Jones sở hữu.

Rebecca cảm động đến nỗi gần một phút trôi qua trước khi cô có thể tìm ra lời để nói.

- Chuyện... chuyện gì đã xảy ra với gương mặt của anh thế?

Lucas nhướn miệng cười tươi:

- Sau khi gã Jones và anh đã giao dịch xong, anh không nhận được, đã đá hấn ngay chỗ... làm cho hấn quy xuống. Hấn ta đánh lại, nhưng mà hấn đánh trúng anh có một cú, trước khi anh đánh hấn một trận biết tay và bỏ hấn nằm bẹp dưới đất trong văn phòng của hấn.

Cô nhìn xuống mấy tấm phim bằng kính, rồi nhìn lại gương mặt Lucas.

- Vậy là anh đã tha thứ cho em rồi hả?

Anh bước đến gần hơn và nâng gương mặt lạnh ngắt của cô bằng đôi tay cứng cáp của một người thợ mộc.

- Chỉ nghĩ đến việc một người nào khác nhìn thấy em trong bộ đồ lót như thế cũng suýt giết chết anh rồi đấy. - Anh nói. - Nhưng sau một hồi anh suy nghĩ lại, anh đã nhận ra được em là một người đàn bà tốt như thế nào. Lạy Chúa, nhưng mà Becky à, em có tính kiên cường hơn nhiều người đàn ông mà anh quen biết nữa. Và anh yêu em thật nhiều, đến nỗi nó như một cơn sốt cháy bỏng trong lòng anh. Hãy nói là em sẽ lấy anh một cách danh chính ngôn thuận, và ở lại đây. Em thuộc về nơi này.

Rebecca khóc nức lên vì quá vui mừng và thấy những tấm kính phim vào đóng gỗ, nơi mà chúng vỡ vụn cùng với những tiếng kêu leng keng. Rồi cô nhào mình vào vòng tay đang chờ đợi của Lucas và cười lớn khi anh nhắc bổng cô lên không và xoay cô vòng vòng giữa sân tuyết lấp lánh sáng.

Cuối cùng anh cũng đặt cô xuống, mặc dù vẫn ôm chặt lấy cô, và hôn cô thật mãnh liệt.

Cô ngược nhìn anh với cả trái tim hiện ra trong ánh mắt.

- Em yêu anh rất nhiều, anh Lucas ạ. - Cô thề nguyện. - Và em thề là anh sẽ không bao giờ biết đến một phút đau khổ khi phải lấy em làm vợ.

Anh choàng một cánh tay ngang eo cô, đẩy cô tới phía chiếc xe ngựa đang chờ đợi.

- Sự đau khổ nhất anh có thể gặp phải đó là mất đi em. - Anh nói với cô, nhắc bổng cô lên xe một cách dễ dàng, và trèo lên bên cạnh cô để nắm lấy dây cương. Anh hôn nhẹ lên môi cô trước khi dùng một chân nhả thắng xe ra. - Becky ơi, chúng ta hãy đến nhà của cha xứ và làm lễ hôn phối đi thôi. Đêm nay anh muốn động phòng với bà xã của mình.

Rebecca không nói gì. Cô chỉ ngồi nhích lại gần Lucas hơn, đặt một bàn tay lên đùi anh, và mỉm cười khi nghĩ đến những điều kỳ lạ đang chờ đợi phía trước.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/huong-bong-tuyet-the-scent-of-snow>